னுடைய தாயின் தோள்மீதமர்ந்து இச்சுடுகாட்டில் வந்து
இவ்வாறு சீரழிந்து கிடத்தற்கு வெவ்விய பாவத்தைச்
செய்தாயோ?" என்று பல விசனமிகுந்த வார்த்தைகளைக்
கூறியழுதான்.

இவ்வாறு சொல்லி அரசனழும்போது சந்திரமதி அவ
னுடைய வார்த்தைகளையெல்லாம் நன்றாக உற்றுக்கேட்டு
அவனைத் தன் நாயகனென்று நிச்சயமாக வுணர்ந்து, "அந்
தோ! நம்மரசனன்றோ இவர்! இவருக்கிவ்விதி எவ்வாறு சம்
பவித்தது; மயானங் காக்குந் தொழிலையா இவர் பெறவேண்
டும்; இவ்வித நிலைமையில் இவரைப் பார்த்தற்கோ இந்தப்
பாவி பெண்ணாகப் பிறந்தேன்?" என்று சொல்லி முகத்தி
லடித்துக்கொண்டு திடீரென்று அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னே
விழுந்தழுது அவன் முகத்தை நோக்கி, "புருஷரிற் சிறந்த
உத்தமரே! உலகத்தில் ஒருவர்க்குக் கெட்டகாலம் வந்தால்
பல துன்பங்கள் மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்கி மனத்திலே
நிறைந்து அவரை வருத்துமென்னும் உண்மையை உம்மிடத்
திற கண்டேன்; தலைவிதியை விலக்க எவராலும் முடியாது;
எவருக்கும் நன்மை தீமைகள் தலைவிதிப்படியே நடக்கும்;
அத்தலைவிதியோ டனுசரித்து இப்போது உமக்கும், உம்
முடைய புத்திரனுக்கும் மிகுந்த கஷ்டங்களை யுண்டாக்கி
யது நீர் கொண்ட சத்தியமேயாகும்; நீர் சத்தியத்தை விடா
மற் கைக்கொண்டதை முன்னிட்டே விசுவாமித்திரர் உம்மீது
கோபங்கொண்டு இத்தகைய துன்பங்களையெல்லாம் செய்த
னர்; ஆயினும், அச்சத்தியமானது இனி இம்மண்ணுலகத்
திலும், விண்ணுலகத்திலும் உமக்கு மிகுந்த நன்மையையே
செய்யும்; இப்படி நடக்குமென்று நான் நிச்சயமாகத் துணிவு
கொண்டேன்; ஆதலால், நீர் இத்துன்பங்களையெல்லாம்
நினைத்து மனங்கலங்க வேண்டாம்; தருமத்தையே உறுதி
யோடு நினைப்பீராக," என்றுகூறிப் பின்னும் அவனை நோக்கி,
"என் ஆருயிர்த்துணைவரே! நீர் என்னைப் பிரிந்த பின்னர்
பறையனுக் கெவ்வா றடிமையானீர்? இங்கே எப்படி வந்
தீர்?" என்று வினவினாள்.

அப்போது அரிச்சந்திரன் ஒழுகிய கண்ணீரோடு அவள் முகத்தைப் பார்த்து; "பெண்மணி! நீயும், புத்திரனும் என்னைப் பிரிந்து சென்றபின் விசுவாமித்திரரால் நம்மிடம் பணம் வாங்குதற் கனுப்பப்பட்ட வேதியர் தமக்குக் கூலிப்பொருள் வேண்டுமென்று கேட்டார்; அதனால் நான் இந்நகரிலுள்ள வீரவாகுவென்னும் சாம்புவருக் கடிமையாகி விலைப்பணம் வாங்கி அதை அவ்வேதியருக்குக் கூலிப்பொருளாகக் கொடுத்துவிட்டு அவ்வீரவாகுவின் கட்டளைப்படி இம்மயானங் காக்குந் தொழிலையேற்று இங்கு வந்திருக்கின்றேன்; இனிமேல் அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதிற் பயனொன்று மில்லை; இப்போது பிள்ளையைத் தகனஞ் செய்தற்குரிய வழியைத் தேடவேண்டும்; நான் வீரவாகுவுக்கடிமையாதலால் அவரிட்ட கட்டளையினின்றும் பிசகலாகாது; அவருக்குரிய பொருள்களை நான் வாங்காமல் விட்டுவிடுவேனானால் நீதிக்கு வழுவாகும்; ஆதலால், நீ எப்படியேனும், வஸ்திரமும் பணமும் தேடி வந்து கொடுத்தலே நலமாம்; உன்னை விலைக்கு வாங்கிய வேதியரிடம் சென்று அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் புத்திரனைத் தகனஞ்செய்வாயாக," என்று கூறினான். அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் சந்திரமதி, "ஐயோ! அவ்வேதியர் கோபத்தாற் சிவப்புப் பொருந்திய நெருப்புக் கண்களை யுடையவர்; கொஞ்சமேனும் மனதிரக்க மில்லாதவர்; இத்தகைய வன்னெஞ்சையுடைய அவர் பணமும் வஸ்திரமுங் கொடுக்கச் சிறிதும் மனமிசையார்; ஆயினும் நான் அவரிடஞ்சென்று கெஞ்சிக் கேட்டுப்பார்த்து வருகின்றேன்; நான் திரும்பி வரும்வரை புத்திரனுடைய தேகத்தை நாய் நரிமுதலியன இழுத்துக்கொண்டு போகாதபடி பாதுகாத்துக்கொள்வீராக," என்று சொல்லித் தேவதாசனை அவ்விடத்திலேயே வைத்துவிட்டுக் காசிநகரத்தை நோக்கி, விரைந்தோடினாள்.

சந்திரமதி அவ்வாறு விரைந்தோடிய பின்பு அரிச்சந்திரன் தனித்திருந்து விசனமதிகரித்தபடியால் இறந்துகிடக்கும் தன்னுடைய புத்திரன் முகத்தை நோக்கித் தனக்கு

அவனை யெடுத்தற்கு அளவில்லாத ஆவலுண்டாகியும், அவ்வாறு விலக்குவிற்று புத்திரனைத் தொடுதல் நீதிக்கு விரோதமாகுமென்று கருதித் தன்னுடைய கைகளாலே அப் புத்திரனைத் தொடுதற்கஞ்சிப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு தன்னிரண்டு கண்களினாலும் கான்யாறுபோல நீரொழுக அழுது வருந்தி நெஞ்சங் கரைந்துருகி, வெவ்விதாகிய யானைத் தீயென்னும் வியாதியாற் பற்றப்பெற்ற விளாங்கனியானது வெளிக்குமாத்திரம் கனிவடிவமாய் உள்ளே ஒன்றுமில்லாமல் கூடாயிருப்பதுபோல உள்ளேயிருக்குமுயிர் குன்றி வெற்றுடம் புடையவனானான்.

சந்திரமதி கொலைக்குற்றத்தி லகப்படுதல்.

அவ்வாறு அரிச்சந்திரன் தனித்து வருந்திக்கொண்டிருக்க, மேற்கூறியபடி விரைந்து சென்ற சந்திரமதி அந்தச் சுடுகாட்டையும் அதற்கப்பாலுள்ள வனத்தையுங் கடந்து, 'இன்னும் என்ன தீங்குகள் நேருமோ,' என்னும் பயத்துடன் மின்னுகின்ற அழகிய மதில் சூழ்ந்த காசி நகரத்திற்குள்ளே புகுந்தாள். அப்படிக் கிளிபோலும் வசனத்தையுடைய அச் சந்திரமதி செல்லுங் காலத்தில் அவளைக் கொலைக்குற்றத்திற்குள்ளாக்கும் பொருட்டு விசுவாமித்திரர் ஏவியபடி சில கள்ளர்கள் காசி மன்னனுடைய அரண்மனைக்குள்ளே புகுந்து அவனுடைய இளம் புத்திரனைத் தூக்கிவந்துகொன்று அவன் தேகத்தி லணியப்பட்டிருந்த நகைகளைத் திருடிக்கொண்டு சந்திரமதி செல்லும் வழியில் முன்னரே அப்புதல்வனைப் போட்டுச் சென்றார்கள். அப்புத்திரன் அங்கே ஓரிடத்திற் பிணமாய்க் கிடந்தான். அப்படிக் கிடக்கும்போது மேற்கூறியபடி வீதியிற்சென்ற சந்திரமதி அப்பிள்ளையைக்கண்டு, "இவன் யாருடைய பிள்ளை? நம்முடைய புத்திரன்தானோ? நாம் மயானத்தில் நம் நாயகருடைய காவலில் வைத்து வந்தோமே; அவர் வேலையினிமித்தம் பக்கத்திற் சென்ற சமயத்தில் அவரறியாமல் பூதங்கள் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து இங்கே போட்டுவிட்டனவோ! ஐயோ! எனக்கொன்

றுந் தெரியவில்லையே; எப்படியிருந்தாலுஞ் சரி; இப் புத்திர னருகே சென்று பார்த்துச் சந்தேகந் தெளிந்துகொள்ளு வோம்," என்றெண்ணி உடனே ஆப் புத்திரனருகிற் போ யிருந்து அவனிடத்தில் தேவதாசனுக்குள்ள அடையாளங்க ளிருக்கின்றனவாவென்று அவன் தேகத்தைத் தடவிப்பார் த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தோ! அவள் அப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்குந் தருணத்தில் விசுவாமித்திரர் தம்முடைய மாயையாலே காசிராஜன் அரண்மனையி லிருந்தவர்களை யெழுப்பிவிட்டுப் புத்திரன் காணாமற்போன செய்தியை அறிந்துகொள்ளும் படிச் செய்ய உடனே அவர்கள், குழந்தை காணாமற்போன தை அரசனிடம் தெரிவிக்க அவன், "விடிவதற்குள் குழந் தையையும், அவனைத் திருடிப் போனவர்களையும் கண்டு பிடித்துக்கொண்டு வரவேண்டும்; இல்லையேல் தக்க தண் டனை புரிவேன்," என்று கட்டளையிட வண்ணம் அப்பட்டண த்தைக் காக்குந் தலையாரிகள், கள்ளர்கள் சுவரை யிடி த்துப் புகுந்த வழியைப்பற்றி அவர்களுடைய சுவடு சென்ற வழியே அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு போனார்கள். அப்படிச்சென்ற அவர்கள் சிறிது நேரத்திற்குள் மேற்கூறிய படி குழந்தையை எடுத்து வைத்துத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டு தலைவிரி கோலமாயிருந்த சந்திரமதியைக் கண்டார் கள். அவ்வாறு கண்டமாத்திரத்தில் அவர்களெல்லோரும், "நம் அரசர் புத்திரனைத் திருடிக்கொண்டு வந்தவள் இவள் தான்; எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை; நகைகளைத் திருடி மறை த்துவிட்டு இப்பொழுதுதான் குழந்தையைக் கொலை செய்துகொண் டிருக்கின்றாள்; இவளைப் பிடித்துக் கட்டுங் கள்; விட்டுவிடாதீர்கள்," என்று சொல்லி விரைந்தோடிச் சந்திரமதியின் கூந்தலைப் பற்றிக்கொண்டு அப்படியு மிப்ப டியு மிழுத்துத் தடிதடித்து மிருந்த கோபங்கொண்டு கண் களிலே நெருப்புப் பொறிகள் சிந்த விழித்து, அவளுடைய தேகத்தில் இரத்த மொழுகும்படியும், எலும்பெல்லாம் நொவெடுக்கும்படியும் தங்கள் கைகளில் வைத்திருந்த

மாறுகளால் பலங்கொண் டடித்தார்கள். அப்படி அடிக்கும் போது அந்தச் சந்தடியைக் கேட்டுப் பக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சில மனிதர்களும் எழுந்தோடிவந்து அவளைப் பார்த்து அவள்மீது கோபங்கொண் டடித்துப் பல வாறு நிந்தித்தார்கள். அப்போது சந்திரமதிக் குண்டான வேதனைக்கோ அளவில்லை; அவள் என் செய்வாள் பாவம்! ஒன்றுஞ் சொல்லாமல், 'இதுவும் தலைவிதிதான்', என்று உடல்பதறி மனம்நடுங்கி அழுதுகொண் டிருந்தாள். அப்படி அவள் அழும்போது அங்குக் கூடியிருந்தவர்களுட் சிலர் பக்கத்தில் நின்றவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் அப்பாற் செல் லுங்கள்; நாங்கள் யாரென்று இவளை விசாரிக்கின்றோம்," என்று சொல்லி விலக்கிச் சந்திரமதியின் சமீபத்திற் சென்று அவள் முகத்தைப் பார்த்து, "பெண்ணே! உன் ஊர் யாது? உன் பெயரென்ன? உன் குலம் யாது? இச்சிறு பிள்ளையைக் கொன்றதற்குக் காரணமியாது? நீ உள்ள தைச்சொல்; பொய் கூறாதே," என்று கேட்டார்கள். அப் போது சந்திரமதி, "இப்பொழுதோ நம்மைச் சனி தொடர்ந் திருக்கின்றது; விசுவாமித்திரரோ பலவிதமான மாயைக ளைச்செய்து நம்மைத் துன்பத்திற் குட்படுத்தக் கங்கணங் கட்டிக்கொண் டிருக்கின்றார்; நமக்கேற்பட்ட தலைவிதியும் பொல்லாததா யிருக்கின்றது; ஆதலால், இச்சமயம் நாம் இந் தக் குழந்தையைக் கொல்லவில்லை யென்று எவ்வளவு உறுதி யாகச் சொன்னாலும் ஒருவரும் நம்பமாட்டார்கள்; நாம் பொய் கூறுவதாகவே நினைத்து ஒவ்வொருவரும் மேன்மே லும் நம்மை அடித்து வருத்துவார்கள்; எதுவும் தலையில் எழுதினபடியே நடக்கும்; நம்முடைய கெட்ட விதியே, எவ ரோ கொன்று போட்டிருந்த இக்குழந்தையை நாம் தொடும் படிச் செய்தது; இப்பொழுது நாம் குழந்தையைக் கொன்ற தாகச் சொல்வதே நலம்; நாம் இவ்வளவு துன்பங்களை யடை வதைக்காட்டிலும் இவ்வாறுசொல்லி இக்கொலைக் குற்றத்தி லகப்பட்டு மடிவதே சிறந்தது," என்று தனக்குள் ஆலோ சித்து மேற்கூறியபடி தன்னை வினவிய அம் மனிதர்களை

நோக்கி, "ஐயன்மாரே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்; இறந்துபோன குழந்தையோ என் கையி லிருக்கின்றது; அப்படியிருக்க நான் இக்குழந்தையைக் கொல்லவில்லையென்று சொன்னால் அந்த வார்த்தையை எவர் நம்புவர்? இக் குழந்தையைக் கொன்றவள் நானே; நான் சிறிதும் இரக்க மில்லாமல் உலகத்தில் பல உயிர்களைக் கொன்று திரிகின்ற இராக்ஷசி; கையும் களவுமாக நான் உங்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டேன்; என்னை என்ன செய்யவேண்டுமோ செய்து கொள்ளுங்கள்," என்று கூறினாள். அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அங்கு நின்றவர்க ளெல்லோரும், "இவள் மிகவுங்கொடியவள்; இவளை விட்டுவிடாதீர்கள்; கட்டியடித்து அரண்மனைக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்," என்று தலையாரிகளிடம் சொல்ல, அவர்கள் மேலும் சந்திரமதியை நன்றாக அடித்து, வலிய கயிற்றினாலே இரண்டு கைகளையுங் கட்டி, அந்தப் பிணத்தை அவளுடைய தோள்மேலேற்றி, வெற்றி பொருந்திய காசிராஜனுடைய அரண்மனையை நோக்கி அவளை யிழுத்துக்கொண்டுபோனார்கள். அப்போது சந்திரமதி, தன் தோள்மீது கிடந்த பிணத்தின் இரண்டு கால்களையும் கைகளா லணைத்துச் சுமந்துகொண்டு, கால்கள் நடுங்க அப்பிணத்தினின்றும் வடியும் இரத்தமும் நிணமும் பின்புறத்திலும் முன்புறத்திலும் ஒழுகத் தலையாரிகள் அடிப்பதனால் தெறிக்கும் இரத்தத் துளிகள் பக்கங்களிற் சிந்தக் கைகளின் இரண்டு பக்கங்களிலும் கட்டித் தலையாரிகளால் இழுக்கப்படும் கயிற்றைப்பற்றிச் செல்லும்போது பல நாய்கள் வெறிகொண்டு சீறிப் பாய்ந்து குலைத்து மேலே விழ வேடர் கையிற் சிக்கிய ஒரு மானைப்போல அஞ்சி அத்தலையாரிகளுக்குப் பின்னே நடந்து சென்றாள்.

கடல்போன்ற ஆரவாரத்தையும், சிறப்பையுமுடைய காசிப்பட்டணத்தைக் காக்குந் தலையாரிகளும், கரும்பாலைகளும் வயல்களும் சூழ்ந்த நாட்டை விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்த வள்ளலாகிய அரிச்சந்திரன் மனைவியும் மேற்கூறியபடி நடந்து சென்று, விடியற்கால முரசு சந்திக்குப்

கோட்டைவாயிலைக் கடந்து, மாலையணிந்த கிரீடாதிபதியான காசிராஜனிருக்கும் அழகிய சபா மண்டபத்திற்குள்ளே சென்றார்கள். அப்போது இராவாயிருந்தும் தன் புத்திரன் காணாமற்போன விஷயத்தை விசாரிக்கும்பொருட்டு காசிராஜன் தன் மந்திரிகளுடன் அச் சபாமண்டபத்தில் வந்திருந்தான். மேற்கூறியபடி சந்திரமதியைக் கட்டி யிழுத்துச் சென்ற பொல்லாதவர்களாகிய தலையாரிகள் சந்திரமதியை அரசன் முன்னே நிறுத்தி அவ்வரசனுடைய பாதங்களை நோக்கி வணங்கி நின்றார்கள். சந்திரமதியும் அழகிய மூங்கிலை நிகர்த்த தோள்மீது கிடந்த பிணத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு அங்கே தலைகுனிந்து நின்றாள். அப்படி நிற்கும்போது காசிராஜன், "ஐயோ! இந்தப் பெண்ணா நம் புத்திரனை வதை புரிந்தனள்?" என்றதிசயித்துப் புத்திரனைப் பார்த்து வருந்திப் பின்னர் சந்திரமதியை நோக்கி, "பெண்ணே! நீ இறந்தப் பிணத்தைக் கீழே யிறக்கிவை," என்று கட்டளையிட, பரிமளமிருந்த கூந்தலையுடைய சந்திரமதி அப்பிணத்தைக் கீழே யிறக்கிவைத்தாள். அதன்மேல் அவன், தலையாரிகளை நோக்கி, "காவலர்களே! இந்தப் பெண் நம்முடைய புத்திரனை எவ்வாறு கொன்றாள்? இவளை நீங்கள் எவ்விடத்திற் கண்டீர்கள்? எல்லா விஷயங்களையும் விவரமாகக் கூறுவீராக?" என்று வினவினான். அவ்வாறு அவன் கேட்டபோது அந்தத் தலையாரிகள் அம்மன்னனை வணங்கி, 'அவன் திருச்சமுகத்தை நோக்கி, "அரசர் பெருமானே! இன்றிரவு இந்த இராக்ஷசி, திருட்டுத்தனமாக நம் அரண்மனைக்குட் புகுந்து, உம்முடைய பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டுபோய் ஆபரணங்களை யெல்லாங் கழற்றி எங்கேயோ மறைத்து வைத்துவிட்டு அக் குழந்தையை அலங்காரம் பொருந்திய இராஜவீதியின் ஒரு மூலையில் வைத்துக் கொன்று உடம்பைப் பிளந்துகொண்டிருந்தாள். அச்சமயத்தில் சந்தடி செய்யாமல் இரகசியமாகத் தேடிச் சென்ற நாங்கள் இவளைச் சாமர்த்தியமாகக் கண்டு பிடித்து உமக்கு முன்னே கொண்டு வந்தோம்; இனிமேல் நீர் இவளுடைய துஷ்ட செய்கை

யைப்பற்றி நன்றாக விசாரித்து உண்மையை யுணர்ந்து இவ் ளுக்குத் தக்க தண்டனை புரிவீராக,'' என்று றுரைத்தார்கள்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் காசிராஜன் அவர் களை விலகி நிற்கும்படிக் கட்டளையிட்டு அதன்மேல் சந்திர மதியை நோக்கி, "அம்மே! நீ எதைக்குறித்து இந்நகரக் குள்ளே வந்தாய்? எதற்காக இப்பிள்ளையைக் கொலை செய் தாய்? நடந்ததை உண்மையாகக் கூறு?'' என்று வினவினான். அவ்வாறு அவன் கேட்கவே, சந்திரமதி தன் பாதத்தை நோக்கினபடியே சிவந்த பவளத்தையும் குமுதமலரையும் நிகர்த்த வாயைத் திறந்து, "அரசர் பெருமானே! நான் இந் தச் செவ்விதான பிள்ளையைக் கொலை செய்துகொண் டிருக் கும்போது உம்முடைய தலையாரிகள் என்னைக் கண்டு பிடித் துக்கொண்டு வந்து உமக்கு முன்னே நிறுத்தியிருக்கிறார் கள்; இனிமேல் நீர் என் விஷயத்தில் ஏன் சந்தேகிக்கிறீர்? என் கையிலேயே இறந்துபோன உம்முடைய குழந்தை யிருக் கின்றது; என் உடம்பிலோ புலால் நாற்றம் நிறைந்திருக்கின் றது; ஆதலால், இனி நீர் சந்தேகங் கொள்ளவேண்டாம்; உம் முடைய பிள்ளையைக் கொன்றவள் நானே; நான் இராக்ஷசி களி லொருத்தி; நான் எப்போதும் மனிதருடைய மாமிசத் தையே தின்று என் உடலை வளர்த்து வந்தேன்; அந்த வழக் கப்படியே இன்று உம்முடைய நகர்க்குட் பிரவேசித்து உம் முடைய பிள்ளையின் மெல்லிய தசையைத் தின்ன விருப்பங் கொண்டு அதனைத் திருடிக்கொண்டுபோய்க் கொலை புரிந் தேன்; எனக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கவேண்டுமோ அந் தத் தண்டனையை ஏற்படுத்துவீராக; உண்மையைக் கூறி விட்டேன்; இனி நான் உம்முடைய கட்டளைப்படி நடந்து கொள்வேன்,'' என்றுரைத்தாள்.

அவ்வாறு சந்திரமதி கூறவே காசிராஜன் அவள் முகத் தையும் தேகக் குறிப்பையும் நன்றாக உற்று நோக்கி, அவ ளுடைய அடக்கமான பல வார்த்தைகளையும் மனத்துட் கொண் டாலோசித்து, "இந்த அம்மையினுடைய மன

அடக்கமும், தேகவொடுக்கமும், முகக்குறிப்பும் இவள் இராக்ஷசியல்ல வென்பதை நன்றாக விளக்கிக்காட்டுகின்றன; இன்னும் இவள் பல துன்பங்களை யடைந்து வருந்தியவள் போலவும் தோற்றுகின்றாள்; அவ்வாறு இவள் கஷ்டப்பட்டவளென்பதை இவள் சுடச்சுடச் சொல்லும் வார்த்தைகள் ஐயமறத் தெரிவிக்கின்றன; இவள் ஏதோ ஒரு வகையினால் இந்தக் கொலைக்குற்றத்தி லகப்பட்டிருக்கின்றாள்; இப்பெண்மணி தானடைந்த கஷ்டங்களால் மனம் வருந்தி, 'நாம் இவ்வளவு துன்பங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதைக் காட்டிலும் இறத்தலே நலம்,' என்று கருதித் தான் கொலை செய்ததாக இச்சமயம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றாள்; சீவவதை செய்தவர்களை அவர்களுடைய முகக்குறிப்பே நன்றாகக் காட்டிவிடும்; இன்னும் அவர்களுடைய கைக்குறியும் கொலைத் தொழிலைக் காட்டிவிடும்; அவர்களுடைய இரண்டு கண்களின் குறிப்பும் அதனை வெளிப்படுத்திவிடும்; குயில்போலுந் தொனியையுடைய இப்பெண்ணினிடத்தே அத்தகைய குறியொன்றும் காணப்படவில்லை; ஆதலால், இவளுக்குத் தண்டனை விதித்தற்கு என் மனம் சிறிதும் இணங்கவில்லை," என்று மந்திரிகளை நோக்கிக் கூறினான். அப்படி அரசன் கூறவே சந்திரமதியைப் பிடித்துக்கொண்டுவந்த தலையாரிகள் மிகவும் வணக்கத்தோடு அரசனை நோக்கி, "மன்னர் பெருமானே! இவள் நம் அரண்மனைக்குள் வந்து பிள்ளையை யெடுத்துக்கொண்டு போகும்போது பூமியிற் படிந்திருந்த இவளுடைய அடிச்சுவட்டைப் பற்றிக்கொண்டேபோய் நாங்கள் இவளைக் கண்டுபிடித்தோம்; இதில் எள்ளளவுஞ் சந்தேகமில்லை; இவள்மீது அநியாயமாகக் கொலைக் குற்றஞ் சுமத்துதற்கு எங்களுக்கென்ன அவசிய மேற்பட்டிருக்கின்றது? இவள் இக்குழந்தையைக் கொன்றதை நாங்கள் நேரில் பார்த்தோம்; இவளைக் குற்றமில்லாதவளென்று நீர் நினைத்து இப்போது விட்டுவிடுவீரானால் கடல் சூழ்ந்த இப்பூமண்டலத்திலுள்ள இனிய உயிர்களெல்லாம் இவளால் நாசமடையும்; இவ்விஷயத்தை நன்றாக ஆலோசித்து நீர் இவளுக்குத் தக்க தண்டனை புரியவேண்டும்," என்று சொன்னார்கள்.

அப்போது அரசன் தலையாரிகளுடைய வார்த்தைகளை அடக்கி, அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை; அரண்மனையிலிருந்து சென்றிருக்கும் அடிச்சுவடுகள் இவளுடைய அடிச்சுவடுகளாயிருந்தால்மாத்திரம் நான் இவளைக் கொலைகாரியென்று நிச்சயப்படுத்துவேன்; அந்த அடிச்சுவடுகளை ஆராய்ந்து வரும்படிச் சிலரை யனுப்பி அவர்களால் நான் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்கிறேன்; நீங்கள் பேசாமலிருங்கள்," என்று சொல்லிவிட்டு உடனே பக்கத்திலிருந்த உத்தமரான சிலரை யழைத்து அரண்மனைக்குப் பக்கத்திற் பட்டிருந்த காற்சுவடுகளையும், சந்திரமதியின் அடிச்சுவட்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உண்மையை யுணர்ந்து வரும்படி கட்டளையிட்டனுப்பினான். உடனே அவர்கள், அரசனை வணங்கிக்கொண்டு, "காற்றிலே காற்சுவடுகள் அழிவதற்கு முன்னமே நாம் சென்று பார்த்து உண்மையை அறிந்துவருவோம்," என்று விரைந்து வீதியிற் புகுந்து, 'அரண்மனைக்குள்ளிருந்து சென்ற காற்சுவடுகள் அந்தப் பெண்ணின் அடிச்சுவடுகள் தாமா அல்லது வேறு மனிதருடைய அடிச்சுவடுகளா,' என்று தேடிப்பார்த்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு பார்ப்பதற்கு முன்னமே, சந்திரமதிக்கும் அரிச்சந்திரனுக்கும் மிகுந்த துன்பங்களைச் செய்தற்குக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிந்த விசுவாமித்திரர், இவ்வாறு அடிகளை ஆராய்ந்துபார்க்க மனிதர்கள் வருவார்களென்பதை யுணர்ந்து எல்லா அடிச்சுவடுகளும் சந்திரமதியின் அடிச்சுவடுகளாகவே அவர்கள் கண்களுக்குத் தோற்றும்படிச் செய்யக்கருதி, விடிவதற்கு முந்தி அரண்மனையி லிருந்து சென்றிருந்த அடிச்சுவடுகளை யெல்லாம் தம்முடைய மாயையால் சந்திரமதியின் காற்சுவடுகளுக்கு ஒத்திருக்கும்படிச் செய்து, அவற்றையும், சந்திரமதி பிள்ளைப் பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு தலையாரிகளுடன் வந்த அடிச்சுவடுகளையும் வைத்துவிட்டு மற்ற அடிச்சுவடுகளை யெல்லாம் தம் கைகளால் அழித்து மறைத்துவிட்டபடியால் மேற்கூறியபடி பார்த்த மனிதர்க

ளுடைய சுவடுகளுக்கு அரண்மனையிலிருந்து சென்றிருந்த அடிச்சுவடுகளெல்லாம் சந்திரமதியின் அடிச்சுவடுகள் போன்று தோற்றின; அவ்வாறு தோற்றவே அவர்கள் அச்சுவடுகள் சென்றவழியே சென்று சந்திரமதி பிள்ளையை யெடுத்து வைத்துக்கொண்டிருந்த இடத்திற் சேர்ந்து அவள் அங்கிருந்து அரண்மனைக்கேகியதனால் ஏற்பட்ட அடிச்சுவடுகளையும், மேற்கூறியபடி அரண்மனையிலிருந்துவந்த அடிச்சுவடுகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கினார்கள்; இரண்டு அடிச்சுவடுகளும் எள்ளளவும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரேவிதமாயிருந்தன. அப்படி அவ்வடிச்சுவடுக ளெல்லாம் ஒரேவிதமா யிருந்ததைப் பார்த்தவுடனே அவர்கள், "எல்லாம் அந்தப் பெண்ணினுடைய அடிச்சுவடுகளாகவே யிருக்கின்றன; வேறொருவருடைய அடிச்சுவடுகள் இங்கே காணப்படவில்லை; ஆகலால், நம் மிராஜபுத்திரனைக் கொன்றவள் அவளையன்றி வேறொருவருமில்லை," என்று நிர்மாணித்து, அப்பொழுதே அரசன்பாற் சென்று அவன்முன்னே நின்றுவணங்கி அவன் திருமுகத்தை நோக்கி, "எங்கட்கிறைவரே! உம்முடைய உத்தரவின்படியே வீதியிற்சென்று அடிச்சுவடுகளை ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; அரண்மனையிலிருந்து சென்றிருக்கும் சுவடுகளும், இப் பெண்ணினுடைய பாதச்சுவடுகளும் ஒரேவிதமாயிருக்கின்றன; உமது புத்திரனைக் கொன்ற திருடி இவளையன்றி வேறொருவருமில்லை யென்பது நிச்சயமாக விளங்குகின்றது; நீர் இவ்விஷயத்தில் எள்ளளவுஞ் சந்தேகப்பட வேண்டாம்," என்று கூறினார்கள்.

அதன்மேலும் அவ்வரசன் சந்திரமதியைத் தண்டித்தற்கு மனமிசையாதவனாகி அந்த மனிதர்கள் கூறிய உறுதி வாக்கியங்களையும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் மீண்டும் சந்திரமதியின்முகத்தைப்பார்த்து, "பெண்ணே! நீ கூறும்வார்த்தைகள் மாறுபாடானவைகளா யிருக்கின்றன; உள்ளதைச் சொல்," என்று கூற, அவள் பின்னரும் உள்ளதைக் கூறாமல், "நமக்கு எல்லாக் கெடுதிகளையுஞ் செய்தற்கு விசுவாமித்திரர் விரும்பியிருக்கின்றார்; நம்முடைய அடிச்சுவடுகளும் திருட

ருடைய அடிச்சுவடுகளும் ஒரேவிதமாயிருக்கும்படி செய்தவரும் அவரே; ஆதலால், நாம் உண்மை கூறினும், இன்னும் அவர் ஏதேனுமோர் உபாயத்தைச் செய்து நிச்சயமாக நம்மீது கொலைக்குற்றத்தைச் சுமத்திவிடுவார்; அவர் எதைச் செய்யினும் செய்யட்டும்; நாம் இப்பொழுது ஒரே பிடிவாதமாய்க் கொலை செய்ததாகவே சொல்லி உயிரிழப்பதே நலம்; அதனாலாவது அந்த விசுவாமித்திரர் திருப்தியடையட்டும்," என்று கருதிக் காசிராஜன் முகத்தை நோக்கி, "மன்னர்பெருமானே! எல்லாக் குறிப்புக்களும் நானே கொலைகாரியென்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன; என்னுடைய அடிச்சுவடுகளும் என் கொடுந்தொழிலைக் காட்டிவிட்டன; இன்னும் ஏன் சந்தேகிக்கிறீர்; நானே பிள்ளையைக் கொன்றவள்," என்றுரைத்தாள். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அரசன் அதிசயித்து, "ஐயோ! இவள் என்ன சொன்னாலும் இவளைக் கொலைக்குற்றத்திற் குட்படுத்த என்மனம் பொருந்தவில்லை; இவள் கொலைகாரி யல்லளென்று தீர்மானிக்கலாமென்றால் வேறொருவருடைய அடிச்சுவடுகளும் மார்க்கத்தில் படாமல் இவளுடைய அடிச்சுவடுகளே பட்டிருக்கும் சாக்ஷியானது அவ்வெண்ணத்தைத் தடுத்து இவளை கொலைகாரி யென்பதை விளக்குகின்றது; இவளுக்கேதோ பழைய பாபசம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது; அதனாலேயே இவள் இப்போது இக் கெடுதிக்குள்ளாகி யிருக்கின்றாள்; நடந்திருக்கும் விஷயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது இவளைக் கொலைபுரிதலே நியாயமென்று விளங்குகின்றது; ஆயினும், அக்காரியத்தை அவசரப்பட்டுச் செய்தற்கு என்மனந் துணியவில்லை," என்று பலவாறு எண்ணித் தன் புத்திரனிறந்ததைக் குறித்து மனமிரங்குவதைக்காட்டிலும் பதின்மடங்கதிகமாகச் சந்திரமதியின்மீது இரக்கங்கொண்டு சிறிது நேரம் விசனத்தோடு ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்து பின்பு, "யார் என்ன செய்யினும் உலகத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் பூர்வ கருமத்தின்படியே காரியங்கள் நடக்கும்; இப்பெண் கொலைக்குற்றத்திலகப்படவேண்டியவிதி முன்னமே ஏற்பட்

டிருக்கின்றது; ஆகலின், நாம் பலவிதமாக ஆலோசித்து விசனிப்பதனால் பயனொன்றுமில்லை; இப்பெண்ணிற்கு மரண தண்டனை விதிப்பதே தகுதி," என்றுறுதிகொண்டான்.

காசிராஜன் சந்திரமதிக்கு மரணதண்டனை விதித்தல்.

மேற்கூறியபடி காசிராஜன் பலவிதமாக ஆலோசித்து முடிவில் சந்திரமதிக்கு மரணதண்டனை விதிக்கவேண்டுமென் றுறுதிகொண்ட தருணத்தில், "நல்லநிறம்பொருந்திய வேலாயுதத்தைக்கொண்ட அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய துன்பங்களெல்லாம் இன்றோடு நான் செல்லும் இவ்விதமாகவே கழிந்துபோம்," என்று இரவானது சொல்லிக் கழிவதுபோல மைபோலும் நிறத்தினையுடைய இருள் நீங்கிவிடுகின்றது; அப்போது சந்திரன் தன் குலத்துப் பெண்ணாகிய சந்திரமதிபடுகிற துன்பங்களையெல்லாங் கண்டு மனம்வருந்தி ஒளிகுறைந்து ஆகாயத்தில் மறைந்தான், மேற்கூறிய இரவாகிய பெண், அவ்வாறு காசிராஜன் அநீதியாகச் சந்திரமதிக்கு மரணதண்டனை விதித்ததாகிய பாபகருமத்தைக் கண்டு அதற்கு மனம் பொறாமற் செல்வதுபோலத் தூரத்திற் செல்லவும், அரிச்சந்திரன் குலத்துக்கு முதல்வனான சூரியன், அவ்வரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பஞ்செய்யும் விசுவாமித்திரர் முதலியவர்களைக் கோபித்தெழுவதுபோலக் கிழக்குத்திக்கி லுதயமாயினான். அன்று அரிச்சந்திரன் மனைவியாகிய சந்திரமதி கற்புநிலை நிறுத்தி உயர்ந்தபதவியைப்பெற்ற ஒழுங்கைக்கண்டு தங்கள் கணவருக்கு முன்னே, "எங்களைப்போன்ற ஸ்திரீகள் கற்பை நிலைநிறுத்திப் பெறும் அறிவினாலுண்டாகும் பயன் இத்தன்மையுடையதாகும்," என்று அச்சந்திரமதியைக் கொண்டாடிய ஸ்திரீகளுடைய முகங்களைப்போல வயல்களிலும், குளங்களிலும், மற்றைய நீர்நிலைகளிலும் மேற்கூறியபடி உதயமான சூரியனுடைய பிரகாசத்தைக் கண்டு தாமரை மலர்கள் மலர்ந்தன.

அப்படி விடிந்தபோது, முன்னுரைத்தபடி சந்திரமதிக்கு மரணதண்டனை விதித்தற் குறுதிகொண்ட காசி

மன்னன், இறந்துபோன தன் பிள்ளையை அரண்மனைக் கனுப்பிவிட்டுச் சந்திரமதி முற்பிறப்பிற் செய்த பாவத்தினாலும், விசுவாமித்திரர் செய்த மாயைச் செய்கைகளினாலும் அவளைக் கொலைசெய்விக்கும்பொருட்டுக் கொலைக் களத்திற் கனுப்பவெண்ணி, "ஐயோ! இந்தப் பெண், நம்முடைய வினாவிற்குச் சரியான மறுமொழி கூறவில்லை; அதனால் இவள் கொலைசெய்திருக்கமாட்டாளென்பது விளங்குகின்றது; ஆயினும் ஏற்பட்டிருக்கும் சாக்ஷியே இவளைக் கொலைகாரி யென்று சந்தேகமில்லாமல் தெரிவிக்கின்றது; இதனால் இவளை விடக்கூடவில்லை; வேறு எவரேனும் திருடர்கள் ஒருவாறு நம்புத்திரனைக் கொலைசெய்ததைக் கண்டு யாராவது தெரிவித்தாலும் இவளை விடுதலை செய்துவிடலாம்; அப்படியும் யாரும் சொல்லவில்லை; ஒவ்வொரு மனிதருடைய மனோ நிலைமையையும் அறிதல் நம்மாலியலாது; இவளுடைய தலைவிதி இவ்வாறு இக்குற்றத்திற் குட்படுத்தியிருப்பதனால் அதன்படி இவளைக் கொலைபுரிவித்தலே தகுதி; ஆகலால், அத்தொழிலைச்செய்தற்குரிய பறையனை வீரவாகுவை விரைவில் அழைத்து வாருங்கள்," என்று பக்கத்தில் நின்ற சேவகரிடம் சொன்னான். உடனே அச்சேவகர் விரைந்தோடி வீரவாகு தங்கியிருக்கும் பறைச்சேரிக்குள் நுழைந்து அவனைக் கண்டு அவனிடம், "நம்முடைய மன்னர்பெருமான் உன்னையழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டனர்; ஆகலின் நீ விரைந்து வருவாயாக," என்று கூற, அவ்வீரவாகுவானவன் சுரைவிதைகளைப்போன்ற வெண்மையான பற்களையுடைய வாயையும், சிவந்தகண்களையும், கருமையான தேகத்தையும், ஒளிபொருந்திய வாளாயுதத்தைக்கொண்ட கையையுமுடையவனாய்ப் புறப்பட்டு விரைவாக நடந்து அரசன் சமுகத்தை யடைந்து தூரத்தே நின்று வாயைமூடிக்கொண்டு பயநடுக்கத்தோடு வஸ்திரத்தையொடுக்கிப் பெரியவுடம்பைச் சுருக்கிக் கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்துநின்று பின்பு அவ்வரசன் முகத்தை நோக்கி, "சுவாமி! இச்சமயம் நாயேனையழைத்த காரணம் யாது?" என்று கேட்டான். அப்படிக் கேட்ட வீரவாகு

ளைக் காசிமன்னன் பார்த்து, அவனுக்குச் சந்திரமதியைச் சுட்டிக்காட்டி, "வீரவாகுவே! இதோ நிற்கிற இந்தப்பெண் நம்முடைய புத்திரனைத் திருடிக்கொண்டு போய்க் கொலை செய்துவிட்டதாக இவள்மீது குற்ற மேற்பட்டிருக்கின்றது; இவள் கொலைசெய்துகொண் டிருக்குங் காலத்தில் இவளைக் கண்டு பிடித்துவந்ததாக நம் தலையாரிகள் உறுதியோடு கூறுகின்றனர்; இன்னும் இவளே கொலைசெய்தா ளென்பதற்கு வேறுதக்க சாக்ஷியு மேற்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலின், இவளுக்கு மரணதண்டனை விதித்திருக்கின்றேன்; நீ விரைவில் இவளைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோய் வெட்டிவிடு; அல்லது உன் வேலைக்காரரிடம் இவளை ஒப்புவித்து அவர்கள் கையாலாவது வெட்டும்படிச்செய்," என்று கட்டளையிட்டுச் சந்திரமதியை அவன் வசத்தி லொப்புவித்தான்.

காசிராஜன் கட்டளைப்படி சந்திரமதியை வெட்டுதற்குக் கொண்டு சென்ற வீரவாகு, அவளை அரிச்சந்திரனிடமே ஒப்புவித்து வெட்டச்சொல்லல்.

மேற்கூறியபடி காசிமன்னன் கட்டளையிடவே வீரவாகு, சந்திரமதியின் கைகளிற் பிணிக்கப்பட்டிருந்த கயிறுகளைப் பின்னு மிறுக்கிக்கட்டி அவற்றைக் கைபற்றிக்கொண்டு அரசனை வணங்கி உடனே சந்திரமதியை முன்னே நடத்திக் கொண்டு சென்று பறைச்சேரிக்குட் புகுந்து அங்கே தன் னுடைய வீட்டிலிருந்துகொண்டு தனக்கடிமையான அரிச் சந்திரனுக்கு ஆளனுப்பி அவனை யழைத்து வரும்படிச் செய்து அவனுக்குச் சந்திரமதியைச் சுட்டிக்காட்டி, "இவள் நம்மரசருடைய அருமைப் புதல்வனைத் திருடிக்கொண்டு போய்க் கொலைசெய்துவிட்டாள்; அக்குற்றத்திற்காக இவ ளைக் கொலைசெய்துவிடும்படி நம்மிறைவர் கட்டளையிட்டிருக் கின்றார்; ஆதலால், நீ இந்தத் திருடியைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோய் இவளுடைய முண்டமானது பதைத்தோடி பக்கத்தில் விழும்படி கழுத்தைவெட்டி இவளைக் கொலைபுரிவா யாக," என்று சொல்லிச் சந்திரமதியை அவனிட மொப்புவி

த்து வெட்டுதற்குந் தன் கையிலிருந்த கத்தியையும் அவன் கையிற் கொடுத்தான். அரிச்சந்திரன், "ஐயோ! ஸ்திரீயை வதைபுரியுந் தொழிலுமா எனக் குரியதாயிற்று" என்று மனம் வருந்தி; வீரவாகுவின் கட்டளைப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு, அவன் கொடுத்த கத்தியையும் வாங்கிக் கையிற் பிடித்துச் சந்திரமதியின் கைகளைக் கட்டியிருந்த கயிற்றைப் பற்றி அவளை முன்னே நடத்திக்கொண்டு அந்தப் பறைச்சேரியை விட்டு வெளியேறினான். அப்படி வெளிப்பட்டு வீதியில் வந்தவுடன் அவன், "இராஜபுத்திரனைக் கொலை செய்த பெண் இன்ன இலக்ஷணமுடையவளென்பதை நன்றாகப் பார்த்தறிந்துகொள்வோம்," என்று கருதித் தலை குனிந்து சென்ற சந்திரமதிக்கு முன்னே வந்து அவள் முகத்தை உற்று நோக்கினான். அவ்வாறு நோக்கவே அவன், அவளைத் தன் மனைவியென்று தெரிந்து கொண்டான். சந்திரமதியும் தலை நிமிர்ந்து பார்த்து, தன்னை வெட்டக் கொண்டு செல்பவன் தன் நாயகனென்று தெரிந்து கொண்டாள். அவ்வாறு தெரிந்துகொண்ட மாத்திரத்தில் அந்தோ! அவ்விருவரும் அடைந்த துயரத்தை நாம் என்னென்றெடுத்துரைப்போம்! உடனே அரிச்சந்திரன் ஒன்றுந் தோற்றாதவனாய் மதிமயங்கி, "ஐயோ! இஃதென்ன கொடுங்காலம் சம்பவித்தது! தெய்வமே! நாங்கள் இதுவரை அடைந்த துன்பமெல்லாம் போதாதோ? உயிரையும் ஒழிக்கும் வரையிலா நீ வினை எங்களைத் தொடரவேண்டும்," என்று மனங் கரைந்துருகிக் கண்ணீர்விட்டழுது மேலும் சந்திரமதியை நோக்கி, "பெண்மணீ! பணமும் வஸ்திரமும் தேடிவரச் சென்ற உனக்கு இவ்விதி எவ்வாறு நேர்ந்தது?" என்று வினவினான். அதற்குச் சந்திரமதி கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டு, "மன்னர் பெருமானே! யான் இரவிற் சென்ற வழியில் காசிராஜனுடைய குழந்தை எவராலோ கொல்லப்பட்டுக் கிடந்தது; அக்குழந்தையை நான் கண்டு, என்னுடைய கெட்டவிதியால் நம்முடைய குழந்தையென்றெண்ணினேன். அவனைப் பூதங்கள் இழுத்துக்கொண்டுவந்து அங்கே

போட்டிருக்கக் கூடுமென்றும் நினைத்து அக்குழந்தையினருகே யுட்கார்ந்து அது நம்முடைய குழந்தைதானென்று பார்த்தேன்; அப்போது தலையாரிகள் வந்து நான் குழந்தையினருகே யிருப்பதைக் கண்டு நானே கொலை செய்தவளென்று தீர்மானித்து என்னைக் கட்டியடித் திழுத்துக்கொண்டுபோய் அரசன் முன்னே நிறுத்தினார்கள்; அரசனுக்கு என்மீது சந்தேகமில்லையாயினும் என் அடிச்சுவடுகளும், குழந்தையைத் திருடியவருடைய அடிச்சுவடுகளும் ஒரேவிதமாயிருந்தபடியாலும், நான் உயிர்வைத் திருப்பதிலும் இறப்பதே நலமென்று கருதி, நானே கொலை செய்ததாக ஒப்புக்கொண்டபடியாலும் எனக்கு மரணதண்டனை விதித்துவிட்டனர். இச்செய்கையும் விசுவாமித்திருடைய வஞ்சனையினாலேயே நடந்திருக்கின்றது; என் உயிர்போன பின்னராவது அவர் திருப்தி யடையட்டும்; இனி என்ன வந்தாலும் சரி; நீர் சத்தியத்தைக் கைவிடவேண்டாம்; நீசன் கையால் நானிறக்காமல் உம் கையா லிறக்கும்படி எனக்கு விதி நேர்ந்ததைப்பற்றி என் மனம் திருப்தி யடைகின்றது; நான் நல்ல தவத்தைச் செய்தவள்; உலகத்திற் றோன்றிய எல்லோரும் இறப்பவர்களே; ஆதலால், நீர் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துச் சிறிதும் மனங் கலங்கவேண்டாம்; நம்முடைய புகழ் உலகமுள்ளளவும் நிலைநிற்கும்;" உம்முடைய குலத்தில் சிற்சில விஷயங்களுக்காக உயிர்விட்டும், கஷ்டங்களை யனுபவித்தும் புகழடைந்தவர் அநேகர்; அவர்களுடைய பெயர்கள் எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கின்றன; அவர்களுடைய செய்கையை நினைத்து நீரும் இக்கஷ்டங்களையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் மேல் நடத்தவேண்டிய காரியங்களை நடத்திப் புகழை நிலைநிறுத்துவீராக," என்று கூறினாள். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன், தனக்கு ஆறாத்துயரம் மேலிட்டும், "இனிமேல் நம்மாலாவதென்ன விருக்கின்றது? எல்லாம் தெய்வச்செயல்," என்று மனந்தேறி முகவாட்டத்துடன் சந்திரமதியை அழைத்துக்கொண்டு அப்பாற் சென்றான். அந்தநேரத்தில் சத்தியகீர்த்தி யென்னும் மந்திரி.

எங்கிருந்தோ வந்து அரிச்சந்திரனையும் சந்திரமதியையும் கண்டு ஒன்றுந் தோன்றாதவனாகி மனங் கலங்கி, "இஃதென்ன கோலங்காலம்? இந்தப் பெண் யார்? இவளைக் கட்டிக் கொண்டு செல்லவேண்டிய காரணம் யாது?" என்று அரிச்சந்திரனிடம் வினவினான். அப்போது அரிச்சந்திரன் அவன் சந்திரமதி யென்னும் விவரத்தையும், தன் புத்திரனிறந்த செய்தியையும், மற்ற விவரங்களையும் அவனுக்குக் கூறினான். உடனே சத்தியகீர்த்தி, "ஐயோ! உங்களுக்கு வந்த துன்பங்களெல்லாம் போதாவோ? இத்தகைய தீவினையுமா சம்பவிக்கவேண்டும்," என்று மனம் பதறிக் கண்ணீர்விட்டழுதான். அவன் அவ்வாறு விசனிப்பதைக் கண்டு அரிச்சந்திரன் அவனுக்குத் தேறுதல் கூறிவிட்டுப் பின்னர் தன் இடக்கையில் சந்திரமதியைக் கட்டியிருக்கும் கயிற்றையும், கத்தியையும் பிடித்து, வலக்கையிற் பிடித்த பிணஞ்சுடு கோலினாலே அவளைத் தள்ளிக்கொண்டு அக்காசிமாநகரின் பெரிய வீதியிலே சென்றான். சத்தியகீர்த்தியும் அவனுக்குப் பின்னே நடந்துபோனான்.

மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன், சந்திரமதியைத் தள்ளிக்கொண்டு தெருவிற் செல்லுங் காலத்தில், அந்நகரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும் சந்திரமதியை வெட்டக் கொண்டுபோகும் செய்தியை யுணர்ந்து வீதியின் இரண்டு பக்கங்களிலும் கூடி மனமிரங்கி, அவர்களுட் சிலர் சந்திரமதியை நோக்கி, "ஐயோ இந்தப் பெண்ணுக்குக் கைகளோ செழுமையான தாமரைமலர்களைப்போன் றிருக்கின்றன; முகமோ பூரணசந்திரனைப்போன் றிருக்கின்றது; கணைக்கால்களோ இளமையான சினைவரால்களைப்போன் றிருக்கின்றன; உடம்போ கலாபத்தையுடைய மயிலின் சாயலைப் பெற்றிருக்கின்றது; இடையோ துவளுகின்ற கொடியைப்போன் றிருக்கின்றது; கண்களோ கூரிய வேலாயுதங்களைப்போன் றிருக்கின்றன; சுருண்ட கூந்தலோ மேகத்தை நிகர்த்திருக்கின்றது; இத்தகைய இலக்ஷணங்களையுடைய இவளுக்கும் மரணகண்டனையோ நேர்ந்தது?" என்று சொல்லி முகத்திலடித்

துக்கொண்டு கீழ்விழுந்து கதறியழுதார்கள்; சிலர், "இவ ளுக்கு வெண்மையான முத்துக்களை நிகர்த்த பற்களையும், சிறந்த இரண்டு விற்களைப் பழிக்கும் புருவங்களையும், பவளத் தை நிகர்த்துக் கொவ்வைக்கனிபோலவும் விளங்கும் இதழை யும் படைத்த பிரமதேவன் பூரண ஆயுளையும் படைக்காமற் போனானே; அவன் இவளைப் படைக்குங் காலத்தில் பதற்றத் தோடு மெய்ம்மறந்து, இவ்வாறு படைத்துவிட்டானே; பட்டத்து யானைமீதேறிப் பவனி வருபவரும், உலகத்தி லுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்பவரும், கபட மில் லாதவரும், இரக்க முடையவருமாகிய இக்காசிமன்னர் இப் பெண்ணைக் கொலை செய்யும்பொருட்டு இப்புலையன் வசம் ஒப்புவித்ததற்குக் காரணமியாதோ?" என்று அழுது வருந்தி னார்கள்; சிலர், அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "நம்முடைய மன் னர் கோபங்கொண்டு வேலாயுதத்தைப் பழிக்கும் விழிகளை யுடைய இப்பெண்ணை வெட்டிவிடக்கடவாய் என்று கட்டளை யிட்ட அப்பொழுதே அக் கொலைத்தொழிலுக் கிசைந்து பிணஞ்சுடுங்கோலின்மேல் இவளை அடித்துக்கொண்டுவந்த இப் புலையனுடைய ஒழுக்கத்தையும், பொன்மயமான மார்பையும், திண்ணிய தோள்களையும் பார்க்கும்போது இவன் திருமாலை யும், மயில்வாகனக் கடவுளையும் அழகில் நிகரற்ற மன்மதனை யும் நிகர்த்து விளங்குகின்றான்; இத்தகைய இவன் இப்பெண் ணைக் கொலை செய்தற் கிசைந்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!" என்று மதிமயங்கிக் கூறினார்கள்; சிலர், அரிச்சந்திரனையும், சந்திரமதியையும், சத்தியகீர்த்தியையும் பார்த்து, "இப் பெண்ணை இப்போது தள்ளிக்கொண்டுபோகிற இம்மனிதனை நன்றாகஉற்றுநோக்கும்போது இவன்முந்தி இப்பெண்ணையும், இவளுடைய புத்திரனையும் விலைகூறி ஒரு வேதியனுக்கு விற்றவனைப்போன்று விளங்குகிறான்; அவனே யிவன்; இத் தகைய இவன் அவ்வாறு இப்பெண்ணையும் பிள்ளையையும் விற்பதற்கு என்ன குறை வந்ததோ தெரியவில்லை; இவன் மேற்கூறிய செய்கையைச் செய்ததற்குப் பின் இவனையே மற் றொரு மனிதன் பறையனுக்கு விற்றான்; அப்படி விற்றவனும்

இதோ இவனுக்குப் பக்கத்திலே செல்கின்றான்; இச்செய்கைகள் நடந்து நெடுங்காலமாய்விட்டது; ஆனினும், இவை நமக்கு நன்றாக ஞாபகத்தி லிருக்கின்றன; இப்போது இந்தப் பெண் நம் மிராஜபுத்திரனை வதை செய்ததால் இவளுக்கு இக்கதி நேர்ந்தது; இவளை விற்ற மனிதனை கொலை செய்யப் போகின்றான்; இவனைச் சார்ந்த மற்றொரு மனிதனும் வருத்தத்தோடு கூடச் செல்கின்றான்; இவர்களுடைய நிலைமை மிகவும் விநோதமா யிருக்கின்றது," என்று பேசிக்கொண்டார்கள். உண்மையை அறியாமையினாலே சிலர், சந்திரமதியை வெறுப்போடு பார்த்து, "நம்மரசர் அழும்படி அவருடைய புத்திரனைக் கொன்ற கொலைகாரி இவள்தானோ?" என்று அவளுக்குப் பின்னே தொடர்ந்து சென்றார்கள்; சிலர், "மதங்கொண்ட யானைக்கு முன்னே இவளைக் கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள்," என்று சொல்லிக் கோபங் கொண்டார்கள்; சிலர் நெருங்கிவந்து கைகளால் சந்திரமதியின் முகத்திலிடித்துத் தூஷணையாகப் பேசி அவளுக்குத் துன்பத்தைச் செய்தார்கள்; சிலர், பக்கத்தில் நின்றவர்களை நோக்கி, "பறையனே இவளைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் நிபந்தனை யேற்பட்டிருக்கின்றதோ? நாம் ஏன் இவளைக் கொல்லலாகாது? நம்முடைய ஆயுதங்கள் இவளைக் கொல்லமாட்டாவோ? இவ்விடத்திலேயே இந்தப் பழிகாரியை வதை செய்துவிடுங்கள்," என்று புதறிக் கூறினார்கள்; அப்படிச் சொன்னவர்களை நோக்கி வேறு சிலர், "நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தைகள் அரசருடைய ஏற்பாட்டுக்கு விரோதமானவைகள்; இவ்வாறு மனதிற்குத் தோன்றிய வார்த்தைகளையெல்லாம் சொல்ல வேண்டாம்," என்று கூறினார்கள்; சிலர், மேற்கூறியவாறு பக்கத்தில் நின்றவர்கள் சமாதானங் கூறியும் கேளாமல் சந்திரமதியின்மீது மிகுந்த கோபங்கொண்டு, "நம்மன்னன் மகனுயிரை வதைத்த இவள் எப்பொழுதும் அனியாயமே செய்யுங் கொடியவள்; பழியே செய்யத்தக்கவள்; இப்போது கட்டை யவிழ்த்துக்கொண்டு தவறி யோடுவாளாகில் பின்பு வந்து நம்முடைய உயிர்களையெல்லாங் கொல்லுவாள்; இவ

ளுடைய கண்ணால் வெருட்டியும் பலருயிரை வாங்குவாள்; இவள் முகத்துக்கு முன்னே ஒருவரும் 'போகாமல் நில்லுங்கள்; இப்பொழுது இவளுக்கு மரண தண்டனை நேர்ந்திருந்தும் இவள் சிறிதேனும் மனங்கலங்காமற் செல்கின்றாள்; இத்தகைய இவள் இராக்ஷசியென்பதற் கென்ன தடை?" என்று சொன்னார்கள்; சிலர், சந்திரமதியினுடைய வடிவத்தைப் பார்த்து அவள் இராக்ஷசி யல்லவென்று கருதி, "இவள் நம் மாசருடைய புத்திரனுயிரை வதைத்து இரத்தங் குடித்த இராக்ஷசியானால் மனிதர் கட்டுக் கடங்குவாளோ? உடனே கட்டை யவிழ்த்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற்போய் மறைந்து விடுவாளே? அப்படிப் போகாதிருப்பதனால் இவள் மானிடப் பெண்ணேயாவள்; மேலும், இவள் மனத்தில் வஞ்சனை யற்றவளாகவுந் தோன்றுகின்றாள்; இத்தகைய இவள் மன்னர் புதல்வனைக் கொன்றாளென்பது நம்பத்தகாததா யிருக்கின்றது; அச்சிறுவனை இவளே கொன்றாளோ அல்லது வேறு யாரேனும் கொன்றார்களோ; ஓ தெய்வமே! பழியில்லாத இப்பெண்ணின்மீது பழியைச் சுமத்தினாய்; உனக்கிது நீதியாமோ," என்று சொல்லி வருந்தினார்கள்; சிலர், "கொலைக் குற்றத்திற் சம்பந்தப்பட்ட இவளை முன்னே இங்கு விலை கூறி விற்ற கொலைகாரனாகிய இப்பறையனே இப்பொழுது கொலை செய்தற்குங் கொண்டு செல்கின்றான்; இவனுக்கு இரக்கமென்பது சிறிது மில்லையே; பசுக்களை வதை செய்யும் மகாபாதகனான இவன் இப்பெண்ணைக் கொலைசெய்வது ஆச்சரியமன்று," என்று வருந்தி யழுதார்கள். பின்னுஞ் சிலர், "இவளை விலைகூறி விற்றவன் இந்த மனிதனே யானால் இவளைக் கொண்டுபோய்க் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவான்; ஆதலால், அச்செய்கையைப் பார்த்தற்கு எல்லோரும் இவனைவிடாமற் பின்பற்றிச் செல்லுங்கள்," என்று பக்கத்தில் நின்றவர்களிடம் கூறி அரிச்சந்திரனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள்; சிலர், சந்திரமதியின் தோள்களிருகும்படி சேர்த்துக் கட்டின கயிற்றைத் தாங்களும் கூடப்பற்றிச் சென்றார்கள். சிலர், சந்திரமதியின்மீ திரக்கமுற்று அவள்

எள்ளளவுங் குற்றமற்றவளென்று நினைத்து, "ஐயோ! இவள் வேறொரு ஆதரவுமில்லாத பாவி; இவள் கொலை செய்திருக்கமாட்டாள்; நம்மரசர்க்கு உண்மையான சமாசாரத்தை எடுத்துக் கூறி இவளுடைய குறையைத் தீர்ப்பவர் யாவர்? தருமத்திற் கிருப்பிடமாகிய நம்மரசர் இது அநியாயமென்று கொஞ்சமேனுங் கருதாமல் இவளுக்கு மரணதண்டனை விதித்து இப் பெண்பழியை ஏற்றுக்கொண்டனரே; இனிமேல் இந்த அநியாயத்துக்கு யாவர் விசனப்படுகிறவர்? எவரையுங் காணோம்," என்று வயிறெரிந்து வருந்தினார்கள்; சிலர், அவளுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்துக் கனி போன்ற வாய் காய்ந்து நாவுலர்ந்து மயங்கினார்கள்; சிலர், உடல்பதறி மனங்கரைந்தார்கள்; சிலர், புலம்பியழுதார்கள்; வேறு சிலர், "நம்மரசர் முன்பின் யோசியாமல் இவளைக் கொலைபுரியும்படி உத்தரவளித்துவிட்டார்; உலகத்தில் வல்லவர்களாயிருப்பவர்கள், தங்கள் வல்லமைக்குத் தக்கபடி இஷ்டம்போல் அவசரப்பட்டுக் காரியங்களைச் செய்துவிடுகிறார்கள்; அவர்களைத் தடுப்பவரெவர்? இவள், அரசர் புத்திரனைக் கொலை செய்யாதவளாயிருப்பாளானால் இவளைக் கொலை புரியும் பாவம் எவரைச்சாரும்? இவள் கொலைசெய்தது சந்தேகமாயிருப்பதால் இவளைச் சிறைக்கூடத்திலாவது வைக்கலாம்; அல்லது விட்டுவிடலாம்; இவள் ஒருவாறு கொலைசெய்திருப்பாளானால் சிறைக்கூடத்தி லிருந்தாலும் வெளியே போய் விட்டாலும் அக்கொலைதானே விடாது தொடர்ந்து இவளைக் கொல்லும்; ஆதலால், நம்மரசர் இவளுக் கிப்போது மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டியதில்லை; அவ்வாறு அவர் செய்யாமல் இவளை விட்டுவிடுவாரானால் அவருக்குப் பலவிதத்திலும் புண்ணியமே யுண்டாகும்," என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்; சிலர், சந்திரமதி தள்ளாடிச் செல்வதைப் பார்த்து, "இவளுடைய ஊர் யாது? இவள் இவ்விடம் வருதற்குக் காரணமென்ன? இங்கே வந்து பெற்ற பலனென்ன? இந்தக் கொலையைச் செய்யும் புத்தி இவளுக் கெப்படி யுண்டாயிற்று? இத்தகைய கெடுதிகளெல்லாம் இவளுக்குத்

டர்கும்படி என்ன விதி யேற்பட்டதோ? இவள் ஒருவாறு கொலை செய்திருப்பினும் பெண்ணா யிருப்பதால் இவளைக் கொலை செய்வது பாவம்," என்று கூறினார்கள்; சிலர், "ஓ தெய்வமே! நீ இவளுக்குச் செய்தது மிகவுங் கொடுமை; மூர்த்தியே இந்த மனிதனை இவளை விலைகூறி விற்கும்படிச் செய்தாய்; இப்பொழுதோ இவன் கையினாலேயே இவளை வெட்டும்படிக்கும் செய்தனை; இஃதுனக்கு நியாயமோ?" என்று மனந் தளர்ச்சியடைந்து முகத்தி லடித்துக்கொண்டார்கள்; சிலர், சந்திரமதியை முன்னே தலையாரிகள் அடித்ததை யெண்ணி, "ஐயோ! இவளைத் தலையாரிகள் அடித்த அடியை நாம் நினைக்கும்போது அவ்வடியானது நம்முடைய மனத்தை வருந்தச் செய்கின்றது; இவளுடைய செந்தாமரை போன்ற முகக்குறியால் இவளிடத்திலே கொலைக்குற்றம் சிறிதும் விளங்கவில்லை; சித்திரப் பதுமைபோன்ற இவள் எங்கே பிறந்தாளோ? எவ்விடத்தில் வளர்ந்தாளோ? எவ்வூரில் இன்ப மனுபவித்திருந்தாளோ? இவளுக்குச் சாவு இவ்விடத்திலே அமைந்தது," என்று சொல்லி வருந்தினார்கள்.

இவ்வாறு பலரும் பலவிதமாக அரிச்சந்திரனையும், சந்திரமதியையும் இகழ்ந்தும் புகழ்ந்தும் பேசி அவர்களைத் தொடர்ந்து செல்லும்போது அரிச்சந்திரன் தன்னையும், தன் நாயகியையும் சிலர் நிந்திப்பதைப்பற்றி மனம்வருந்தி, "ஐயோ! இவர்கள் இவ்வாறு நிந்திப்பதற்கு நாம் என்ன பாவத்தைச் செய்தோமோ?" என்று விசனச் சிரிப்பாகச் சிரித்துச் சந்திரமதியை முன்னே நடத்திக்கொண்டு பெரிய தோரணங் கட்டியிருக்கிற கோட்டை வாயிலைக் கடந்து அந்தப் பொன்மயமான பட்டணத்தின் மதிலுக்கு வெளியே சென்று மயானத்தை நோக்கிப்போனான். அச்சமயத்தில் தெய்வலோகத்திலிருந்த வசிஷ்டமகாமுனிவர் தேவேந்திரனைப் பார்த்து, "தேவராஜனே! அரிச்சந்திரன் விஷயமாக நானும் விசுவாமித்திரனும் உமக்கு முன்னே சபதஞ் செய்துகொண்ட அந்நாளிலிருந்து இந்நாள்வரை அவ்வரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக்கவேண்டி அவனுக்கு விசுவாமித்திரன் எத்தனையோ

இடையூறுகளைச் செய்தும், அவன் சிறிதேனும் சத்தியந் தவறிலன்; இன்று, தன் மனைவியையும் வெட்டுதற்கிணங்கிச் செல்லுகின்றான்; இனிமேல் அவனைச் சோதிக்கவேண்டியதென்னவிருக்கின்றது? இன்று ஏன் சபதமே நிறைவேறிப் போம்; அரிச்சந்திரனுக்கு எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்கி நன்மையைச் செய்வதற்கு நீர் இப்பொழுதே அங்குப் புறப்படுவீராக," என்று கூறினார். அவர் அவ்வாறு கூறவே, எப்போதும்விடாமற் சூழ்ந்திருக்கிற தெய்வப்பெண்களும், தும்புருவும், நாரதரும், மற்றைய திக்குப்பாலகரெழுவரும், தேவர்களும், மற்றைய முனிவர்களும் தன்னோடு கூட நெருங்கிவர, வச்சிரபாணியாகிய இந்திரன் அந்த வசிஷ்ட முனிவருடனே புறப்பட்டு, அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியை வெட்டப்போகும் மயானத்திற்கு நேரேவந்து மனிதர் கண்களுக்குத் தோற்றாமல் ஆகாயத்திலே மறைந்திருந்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் விசுவாமித்திரர் "ஐயோ! அரிச்சந்திரனுக்கு எண்ணிறந்த துன்பங்களையெல்லாம் செய்து பார்த்து விட்டோம்; இப்பொழுது அவன் மனைவியையும் வெட்டுதற்குக் கொண்டுபோகும்படிச் செய்திருக்கிறோம்; இதுவரை அவன் உறுதியைக் கைவிடவில்லை; இது எல்லாக் காரியங்களும் முடியுஞ் சமயமா யிருக்கிறது; இப்பொழுதேனும் அவன் நம்முடைய நோக்கத்திற்கிணங்காவிடில் நாம் வசிஷ்டருக்குத் தோற்றுப்போவோம்; ஆதலால், இப்பொழுதாவது ஒருபொய் கூறும்படி அவனிடம் சொல்லிப் பார்ப்போம்; ஒருவாறு அவன், தன் மனைவியை வெட்டுதற்கஞ்சி நம்முடைய வார்த்தைக் கிணங்கினு மிணங்குவான்," என்று கருதித் தம்முடைய மாயையால் அங்குள்ள வேறு மனிதர் தம்மைக் காணாதபடி தம்முடைய வடிவத்தை மறைத்து விரைந்தோடி வந்து அரிச்சந்திரனைக் கண்டு, "திரிசங்கு புத்திரனே! நீ இதுவரை என்னுடைய வார்த்தைகளை மறுத்துவிட்டு என்ன நன்மையை அடைந்தாய்? எதற்காக வீணே இத்துன்பங்களை யடைகின்றாய்; இப்பொழுதாவது முன்னே நீ எனக்குக் கொடுத்த நாட்டை, 'நான் கொடுக்கவில்லை,' என்று ஒரு

பொய் வார்த்தை கூறிவிடு; இறந்துபோன உன்னுடைய புத்திரனையும், காசிராஜனுடைய புத்திரனையும் நான் எழுப்பிச் சந்திரமதியைக் கொலைக் குற்றத்தினின்றும் விடுதலை செய்து, உனக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்து உன்னுடைய துன்பங்களை யெல்லாம் நீக்கிவிடுகின்றேன்," என்றுரைத்தார். அவர் அப்படி யுரைத்த வார்த்தைகளை அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும், சத்தியகீர்த்தியும், வசிஷ்டமுனிவரும், ஆகாயத்தில் மறைந்திருந்த தேவர்களும் கேட்டார்களையன்றி அரிச்சந்திரனைத் தொடர்ந்து வந்திருந்த மனிதரொருவருங் கேட்டிலர். அவ்வாறு கூடியிருந்த மனிதர் கேளாதபடி விசுவாமித்திரர் கூறிய வார்த்தைகளை அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் கேட்டவுடனே வியப்பும் வெறுப்பு முடையவர்களாய் அவருடைய பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி மிகவும் விசனத்தோடு அவரைப் பார்த்து, "சுவாமி! இங்கே யாரைப் பார்த்து இந்த மூடத்தனமான செய்கைக் கிணங்கும்படிச் சொல்கின்றீர்? நாங்களோ இதற்கிணங்குபவர்கள்? ஒருவர் உடம்பைப் பரிசுத்தஞ் செய்வது நீரேயாகும்; அதுபோல உள்ளத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்வது, தூரத்தி லுள்ளதாகிய மேலுலகத்திலும், சமீபத்தி லுள்ளதாகிய இவ்வுலகத்திலும் உயிருக்கு ஒப்பற்ற துணையாகிச் சிறந்துள்ள சத்தியமேயாகும்; இத்தகைய சத்தியத்தைக் கைவிடாதிருத்தலே தகுந்த விரதமாமெனக்கொண்டு, உலகத்தவர் அதன்பொருட்டுத் தேகத்திற்கு மிகுந்த துன்பங்களைச் செய்யினும் முடிவில் அத்துன்பங்களால் நன்மையே விளையும்; ஆதலின், நீசனுங் கூட விரும்பாத இந்த அற்பமாகிய புலால் நாற்றத்தையுடைய தேகத்தை நிலையுள்ளதென்று மயங்கி, உயிரைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்த சத்தியத்தை நாங்கள் கைவிடமாட்டோம்; சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் படித்துணர்ந்த நீர் எம்மிடத்தில் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறுவதழகாமோ? இன்னும் வெப்பமிகுந்த நரகத்திலே எங்களை வீழ்த்தினாலும், 'இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன்; மோக்ஷம் என்னும் மூன்றையுந் தாத்தக்க ஒழுங்கை யுடையது சத்தியமேயாகும்,' என்று வேதங்கள்

தெளிவாகச் சொல்லும் அறிவிற்கு மாறாக நாங்கள் சத்தியத்தை யிழக்கமாட்டோம்; முனிவரே! இன்னுங் கேட்பீராக; நாங்கள் சத்தியத்தை நிலை நிறுத்தும்பொருட்டு எங்களூரையு மிழந்தோம்; பிள்ளையையு மிழந்தோம்; செல்வத்தையு மிழந்தோம்; இவற்றையெல்லா மிழந்ததோடு இனி எங்களுக்குண்டென்று சொல்லும் நற்கதியை யிழந்தாலும் வாய்மையை மாத்திரம் இழந்துவிடமாட்டோம்; இப்போது நாங்களடைந்திருக்குந் துன்பங்களைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கதிகமான துன்பங்கள் வரினும் உம்முடைய நோக்கத்திற் கிணங்குவோ மென்பதைமாத்திரம் மறந்துவிடும்," என்றுரைத்தார்கள்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே விசுவாமித்திரர், "இனிமேல் நம்முடைய காரியமொன்றும்பலிக்காது," என்று வெட்கத்தை யடைந்து தேவர்களிருக்கும் பக்கத்திற் செல்லாமல் மற்றொரு பக்கத்தில் மறைந்து சென்றார். அப்படி அவர் மறைந்து செல்வதை இந்திரன் கண்டு அவரைக் கூப்பிட்டு அவரிடம், "விசுவாமித்திரரே! எங்கே மறைந்து செல்கின்றீர்; நீர் சொன்ன சபதப்படி கடைசிவரை யிருந்து காரியங்களை நடத்திச் செல்லும்," என்று சொன்னான். அப்போது அந்தவிசுவாமித்திரர் மேலும் மிகுந்த வெட்கத்தையடைந்து முகம் வாடி அத்தேவேந்திரனுடனே கூடியிருந்தார்

அரிச்சந்திரன், சந்திரமதியை வாளால் வெட்ட, அவ்வாளானது மாலையாகி அவளுடைய கழுத்தில் விழுதல்.

மேற்கூறியபடி தேவர்களும் விசுவாமித்திரரும் ஆகாயத்திற் கூடியிருக்கும்போது, சந்திரமதியைத் தள்ளிக்கொண்டு சென்ற அரிச்சந்திரன் தன்னுடைய புத்திரன் சவமாய்க்கிடக்குஞ் சுடுகாட்டிற்போய்ச் சேர்ந்தான். அவனோடு கூடச் சென்ற மனிதர்களும் அங்கேபோய்க் கூடிநின்றார்கள். சத்தியகீர்த்தியும் ஒருபக்கத்தில் கண்ணீர்விட் டழுதுகொண்டு நின்றான். அத்தருணத்தில் அரிச்சந்திரன், தன்னுடைய அளவற்ற துயரங்களையெல்லாமடக்கி மனத்தைத் திடப்படுத்

திச் சத்தியமொன்றையே உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டு தன் மனைவியை வெட்டும்பொருட்டு அவளைநோக்கி, "பெண்ணே! நீ வழக்கமாக வணங்கும் தெய்வத்தை வணங்கிக்கொண்டு கிழக்குமுகமாக நோக்கித் தலைவணங்கி நிற்பாயாக," என்றுரைத்தான். அவ்வாறு சொல்லவே சந்திரமதி, தான் சாவதற்குச் சிறிதுமஞ்சாமல் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி உறுதியோடு, கற்புடைய மங்கையரின் வழக்கப்படி தன்னுடைய நாயகனாகிய அரிச்சந்திரனையே தெய்வமாகக் கருதி அவனுடைய பாதங்களை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, "சத்தியசீலரே! மனிதருடைய வாழ்வானது ஜலத்திலேதோன்றுகின்ற குமிழிபோலத்தோன்றி உடனே மறையத்தக்கது; ஆதலின், நீர் என்னுடைய சாவுக்கஞ்சி உம்முடைய அருமையான தவத்தையும், தருமத்தையும், சத்தியத்தையுங் கைவிட்டுவிடாமல் அவற்றை நிலைநிறுத்துவீராக; மனத்தில் வருத்தத்தை எள்ளளவுங் கொள்ளாமற் கைவிடுவீராக; உம்முடைய புகழானது பரம்பரைவழியே வளர்ந்தோங்கி என்றென்றும் நிலைபெறுவதாக," என்று வாழ்த்திக் கிழக்கு முகமாகத் தலை குனிந்து நின்றாள். அப்படிநிற்கவே அரிச்சந்திரன் அவளை மனைவியென்று நினைத்துச் சிறிதும் மனங்கலங்காமல் உடனே வீரத்தோடு தாக்ஷிணியமென்பது சிறிதுமின்றி ஒளிபொருந்திய வாளாயுதத்தை வலக்கையிற் பிடித்து அந்தச் சந்திரமதிக்குப் பக்கத்திற் போய் நின்று, "நான் இப்போது கொஞ்சமும் கைகூசாமல் இவளை வெட்டுகிறேன்; உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் பசுபதியே ஒப்பற்ற முதற்கடவுளென்பது மெய்யானால், அளவற்ற சிறப்பையுடைய அக்கடவுள் சொல்லே வேதமென்பது சத்தியமானால், அந்த வேதத்திலே சொல்லப்படுகிற பலவகைத் தருமங்களினும் மெய்யே ஒப்பில்லாத தருமமென்பது உறுதியானால், அத்தகைய மெய்யைக் கைவிடாமல் நான் பற்றியது நிச்சயமானால், அவ்வாறு மெய்யைக் கைவிடாதவனாகிய என்னிடத்தே இவள் விசுவாசங்கொண்டு தன் கற்பை விட்டு நீங்காதிருப்பது நிலையானால் இவள்சாவினின்றும் நீங்குவாளாக;

மேற்கூறியவைகளெல்லாம் இல்லையானால் இவ்வாளால் வெட்டுண்டு இப்பொழுதே இவள் உயிர்விடுக" என்று சொல்லி அந்த வாளினால் ஓங்கி அவளுடைய கழுத்தில் வெட்டினான். அவ்வாறு வெட்டவே அரிச்சந்திரனுடைய சத்தியமகிமையாலும், தேவர்களின் கிருபையாலும், அங்குக் கூடியிருந்த எல்லோரும் அதிசயிக்கும்படி அவ்வாளானது இரண்டாவது கலியாணத்திற்கிட்ட மாலையாகிச் சந்திரமதியின் கழுத்திலே விழுந்தது.

மயானகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

மீட்சிகாண்டம்.

கலித்துறை.

"படத் தகாதபா டியாவையும் பட்டுளத் தழுந்துந்
திடத்தி னின்றுவாள் வெட்டினிற் பிழைத்திடு செழுந்திப்
புடத்தி னின்றமாற் றுயர்ந்தசெம் பொன்னெனப் பொலிந்
மடத்திற் றீர்ந்தொளிர் சந்திர மதியெனு மணங்கு." [தாள்

'சடைபட் டோங்கிய முடிமுனி தனதுசூழ் வினையால்
அடைபட் டேறுபா டனைத்தையுங் கடந்துசா ணையினாற்
கடைபட் டானபின் செழுமணி யெனவொளி காட்டிக் [லு.'
கொடைபட் டார்புகழ்க் கோமகன் விளங்கினன் குணத்தா

மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் வெட்டிய வாளானது மணம்பொருந்திய மாலையாகிச் சந்திரமதியினுடைய கழுத்தில் விழுந்தவுடனே, அறியாமைக்குணத்தினின்றும் நீங்கி அறிவோடு விளங்கும் அச்சந்திரமதியானவள், விசுவாமித்திரருடைய வஞ்சனையினால் அடைபத்தகாத துன்பங்களையெல்லாமடைந்தும் சத்தியத்தை விடாமல் மனத்திலே நிலைநிறுத்திய உறுதியைப்பற்றி அதனி வழியிலேநின்ற விசேஷத்தினாலே அவ்வாள் வெட்டினின்றுந் தவறித் தெய்வீகம் பொருந்திய மாலையையணிந்துகொண்டு, தன்னிடஞ் சேர்ந்தவற்றைச் சுட்டெரிக்கத்தக்க வெப்பமிகுந்த நெருப்புப்பற்றிய

புடத்தினின் றெரிந்து களங்கமெல்லாம் நீங்கி மாற்றுயர்ந்து விளங்கும் செம்பொன்னைப்போன்று தன்னுடைய புகழானது எங்கும் பிரகாசிக்க நின்றாள். தன்னுடைய கையிலே கொடை வளர்ந்தோங்குவதனாலே நிறைந்த புகழைக் கொண்ட அரிச்சந்திரன், சடைவளர்ந்துயர்ந்த முடியையுடைய விசுவாமித்திரருடைய தந்திரமான வஞ்சனைச் செய்கைகளினாலே பலதுன்பங்களி லகப்பட்டும், அக்கஷ்டங்களையெல்லாங் கடந்து தன்னுடைய சத்தியத்தின் உயர்வாலே சாணையிற் கடையப்பட்டபின் ஒளிமிகுந்து விளங்கும் செழிய இரத்தினம்போன்று, தன்னுடைய கீர்த்தியாகிய வொளியை எவ்விடத்தும் விளக்கிக் காட்டி மிக்க பிரகாசத்தோடு விளங்கினான்.

தேவர்கள் பிரசன்னமாகி அரிச்சந்திரனுக்கு வரங்கொடுத்தல்.

அச்சமயத்தில் அறிவுமிகுதியினாலே மாட்சிமை யடைந்த சந்திரமதியென்னும் பொற்கொடி தன்னைச் சேர்ந்த விசேஷத்தினாலே கீர்த்தியைப்பெற்றோங்கிய அரிச்சந்திரனுடைய குலத்தினது பெருமையும், குணத்தினது பெருமையும், அழகின் பெருமையும், சத்தியத்தின் பெருமையும் அவ்விடத்தில் விளங்க, அவ்வரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியினும் அங்குண்டாகிய தெய்வீகமான செய்கையைக் கேட்டுணர்ந்து, முன்னமே அரிச்சந்திரனோடு வந்து கூடியிருந்த ஜனங்கள் தவிர, காசிநகரத்திலிருந்த மற்ற மனிதர்களும் அவ்விநோதத்தைப் பார்த்தற்கு ஓடிவந்து அங்கு நிறைந்தார்கள். அப்போது காசிராஜன் தன்னுடைய புத்திரனைத் தகனஞ் செய்தற்கு அங்கே சென்றிருந்தபடியால் அவனும் அவ்விசேஷத்தை யுணர்ந்து, "நாம் நினைத்தபடியே அந்தப் பெண் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவளானாள்," என்று மகிழ்ந்து தன்னைச் சூழ்ந்த மந்திரிகளோடு அரிச்சந்திரனிருக்குமிடத்திற் கோடிவந்து அவனையும் சந்திரமதியையும் பார்த்து அதிசயித்து நின்றான். சத்தியகீர்த்தி அளவற்ற உவகை

யோடு அரிச்சந்திரனுக்குப் பக்கத்திலே நின்றான். இவர்களெல்லோரும் இவ்வாறு சூழ்ந்து நிற்க, மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் வெட்டிய வாளானது மாலையாகிச் சந்திரமதியின் கழுத்தில் விழுந்ததைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஆகாயத்திற் கூடியிருந்த தேவர்க ளெல்லோரும், அரிச்சந்திரனுடைய சத்தியத்தின் உயர்வை யெண்ணி அவனை மெச்சி ஆனந்தக்கூத்தாடி அவன்மீது புஷ்பமாரியைச்சொரிந்து பின்னர் அந்தச் சுடுகாட்டு நிலத்திலே யிறங்கி நெருங்கிக் கூடினார்கள். அப்போது விசுவாமித்திரரும் அவர்களுடனே வந்து, தாம் தோல்வி யடைந்திருந்தும், 'நம்மாலன்றோ அரிச்சந்திரன் தேவர்களை யெல்லாம் தரிசிக்கப்பெற்றான்,' என்று அதற்காகத் திருப்தியடைந்து, அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னே அங்கு நின்றவர்களை நோக்கி, "என்னாலன்றோ அரிச்சந்திரனுடைய நற்குணங்களெல்லாம் விளங்கின; நான் இவனுக்குத் துன்பஞ் செய்யாவிடில் இப்போது தேவர்களெல்லோரும் இவன் முன்னே பிரசன்னமாவார்களா? நான் இவ்வாறு அரிச்சந்திரனுடைய நற்குணங்கள் வெளிப்படுவதற்குக் காரணமா யிருந்தபடியால் இவனுக்கு மிக்க உதவி புரிந்தவனாகின்றேன்; என்னைப்போல இம்மன்னனுக் குதவி செய்தவரெவர்?" என்று சொல்லி முகமலர்ச்சியோடு நெருங்கி நீண்டு வளர்ந்த சடைகள் அவிழ்ந்து பிடரியிலே விழுந்தாடத் தாமும் வெற்றிகொண்டவர் போன்று வெட்கங்கெட்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார். விசுவாமித்திரரால் அரிச்சந்திரனுக்கேற்பட்ட கெடுதிகளைக் குறித்துத் தினந்தோறும் மனம் வருந்தியிருந்த வசிஷ்டரோ, அப்போது அவ்வரிச்சந்திரனுடைய மனவுறுதியை யெண்ணித் தம்முடம்பெல்லாஞ் சிலிர்க்கப் புளகாங்கிதங் கொண்டார்; அரிச்சந்திரனுக்கேற்பட்ட இறந்தகாலத் தியல்பையும், நிகழ்காலத் தியல்பையும், வருங்காலத் தியல்பையு முணர்ந்து கூத்தாடினார்; வெற்றியிற் சிறந்து எல்லாரினு மேம்பட்டு விளங்கினார்; சந்தோஷ மிகுதியால் தேகச் சோர்வடைந்தார்; தம்மை மறந்து அங்குமிங்கும் ஓடிக் குதித்தார்; அவ்வாறு அவர் ஓடி

யாடும்படி அவருக்குண்டாகிய சந்தோஷமானது மேன் மேலும் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது.

அப்படி வசிஷ்டர் முதலிய எல்லோருஞ் சந்தோஷித்து அங்கே கூடியிருக்குந் தருணத்தில் சிவபெருமான், அரிச்சந்திரன் சத்தியத்தை நிலைநிறுத்தியதையும், அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும்பொருட்டு அவனிடம் தேவர்கள் சென்று கூடியிருப்பதையு முணர்ந்து தாமும் அங்கே சென்று அவ்வரிச்சந்திரனுக்கு வரத்தைக் கொடுக்க வெண்ணித் தமக்குப் பக்கத்திலிருந்து விளங்கும் புத்திரராகிய விநாயகரும், முருகக்கடவுளும் பின் தொடர்ந்துவர, கொன்றைமாலை விளங்கும் சடைமுடியை அடிக்கடி அசைத்துக் கொண்டு பார்வதி தேவியுடனே இடபவாகனத்தி லேறித் தேவர்கள் கூடியிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்; அவரைப்போலவே அசுரர்களை நாசப்படுத்திய பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்த மகாவிஷ்ணுவும் இலக்குமியுடன் கருடவாகனத்திலேறி மகிழ்ச்சியோடு அங்குவந்து சேர்ந்தார்; அந்த மகாவிஷ்ணுவின் உந்திக்கமலத்திலே தோன்றிய பிரமாவும் சரஸ்வதியுடனே அன்னவாகனத்தின்மே லேறிவந்து சேர்ந்தார். இன்னும், சந்திர சூரியர்களும், வைரவர்களும், கற்பிற் சிறந்த சப்தமாதர்களும், இயக்கர்களும், இரதிதேவியும், அவளுடைய நாயகனான மன்மதனும், மேலுலகத்திலுள்ள மற்றவர்களும் அச்சுடலையில் வந்து கூடினார்கள். அப்போது மந்தரகிரிபோலும் பல தோள்களையுடைய வாணாசுரன் தன்னுடைய கழுத்திலே மாட்டிக்கொண்டு கையால் முழக்குகின்ற குடமுழாவின் சத்தமும், ஆகாயதுந்துமி யென்னும் வாத்திய வொலியும்; சின்னம், பேரிகை, சல்லரி, எக்காளம் முதலிய வாத்திய வோசைகளும், மேகத்திற் றோன்றும் இடிமுழக்கத்தையும் கடல் முழக்கத்தையும் நீக்கி முழங்கின; அங்கே நெருங்கின தெய்வப்பெண்கள் சொரிந்த கற்பகப் பூங்கொத்துக்களும், பொன்னாலாகிய மலர்களும் எங்கும் நிறைந்து விளங்கின.

அவ்வாறு வாத்திய முழக்கத்துடனும், புஷ்பமாரியுடனும் வந்து கூடிய தேவர்களை யெல்லாம் அரிச்சந்திரன் கண்டு அடங்கா ஆனந்த முடையவனாய்த் தேகம் பூரித்து, "உலகத்தில் நான் செய்த தவமே மிகவுஞ் சிறந்தது; என்னுடைய தவமகிமையினாலேயே உலகத்தில் எவரும் எளிதிற் காணமுடியாத தேவர்களையெல்லாம் நான் தரிசிக்கப்பெற்றேன்; இங்கு என்னைப்போலப் புண்ணியஞ் செய்தவ ரெவர்?", என்று சொல்லி ஆனந்த மிகுதியினால் தன்னை மறந்து அந்தத் தேவர்களை நோக்கிப் பூமியில் விழுந்து வணங்கினான்; அவ்வாறு வணங்கி உடனே எழுந்திருந்தான்; மீண்டும் அந்தத் தேவர்களுடைய அடியில் விழுந்து அவர் பாதங்களை முடிமேலே சூட்டிக்கொண்டு புழுதியெல்லாம் தன்மீது படியும்படி மண்மேற் கிடந்து புரண்டான்; ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான்; பலவாறு துதித்தான்; அதன்மேல் விரைந்தெழுந்து பார்வதி நாதனான சிவனையும், மகாவிஷ்ணுவையும், சதுர்முகப் பிரமனையும், வேலாயுதக்கடவுளையும், விநாயகமூர்த்தியையுங் கண்டு நாக்குளறத் துதித்துப் பன்முறை கீழே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினான். சந்திரமதி, சத்தியகீர்த்தி, காசிராஜன் முதலியவர்களும் அவ்வாறே எல்லாத் தேவர்களுக்கும் முன்னே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அப்படி அவர்கள் வணங்கவே எல்லாத் தேவர்களும் அவர்களைநோக்கி, 'போதும்! போதும்!' என்று தங்கள் கைகளால் அமைத்தார்கள். அப்படி அமைத்த தேவர்கள் எண்ணிலடங்காதவர்களா யிருந்தபடியால், எவரும் இன்னவர் இன்னவர் என்று பகுத்துக் கூறமுடியாதவர்களா யிருந்தார்கள். அதனால் அரிச்சந்திரன் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக வணக்கங் கூறமுடியாம லிருந்தபடியால் அவன் மீண்டும் பரமசிவனை நோக்கி வணங்கி, "சுவாமி! இங்கு வந்து கூடியிருக்கும் எல்லோருக்கும் என் வந்தனம் ஏற்கக் கடவது," என்று சொல்லிப் பொதுவாய் எல்லோருக்குஞ் வணக்கஞ் செய்தான்: அவ்வாறு செய்யவே மரத்தினடியில் ஓரிடத்திலே யூற்றின ஜலத்தைப் பல கிளைகளும் கிரகித்துக்

கொள்ளுதல்போலச் சிவனுக்கு முன்னே அரிச்சந்திரன் செய்த அவ்வணக்கத்தை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டு மனக்குளிர்ச்சி யடைந்தார்கள். அச்சமயத்தில் வசிஷ்ட முனிவரும் ஒரு பக்கத்தில் நிற்கக் கண்டு அவ்வரிச்சந்திரன் விரைந்தோடி அவர் பாதங்களிலும் விழுந்து வணங்கி, "சுவாமி! நீரிருந்தும் எனக் கித்தகைய துன்பங்கள் வரலாமோ?" என்று அவரிடம் சொல்லிப் புலம்பினான். அவர், "அரிச்சந்திரா! வருந்தாதே; இத்துன்பங்கள் நன்மைக்கே நடந்தன," என்று சொல்லி அவனைத் தேற்றினார்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியோடு சிவனுக்கு முன்னே நின்று கைகூப்பிக்கொண்டு, "எங்களை வமிச பரம்பரையாக ஆட்கொண்டருளும் அந்திவண்ணனே! முக்கண்ணனே! சிவலோகத்திற்கிறைவனே! வேதமுதல்வனே! மெய்யர்க்குக் கிருபை செய்யுந் தூயனே! அயனு மாலுந் தேடியறிய முடியாத உம்மை இவ்வாறு நேரில் கண்டு தரிசிக்க நாங்கள் எத்தகைய தவத்தைச் செய்தோம்? எங்கள் தவமே மிகவும் சிறப்புடையது," என்று கூறித் துதித்தான். உடனே சிவன், அவனுடைய துதிக்கு மகிழ்ந்து, அவனை நோக்கி, "அரிச்சந்திரா! உனக்கு எல்லாநலங்களுமுண்டாவதாக," என்று வாழ்த்தினார். அப்போது பார்வதிதேவி சந்திரமதியைத் தன் கைகளால் கட்டித்தழுவி அவளுக்கு வாழ்த்துதல் கூறி அவளுடைய கற்பை மிகவுங் கொண்டாடினாள். அவ்வாறு பார்வதி, முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்த்த தன்னுடைய கையினால் தழுவியமாத்திரத்தில் சந்திரமதியினுடைய உடம்பெல்லாம் நெகிழ்ந்து உரோமங்கள் சிலிர்த்தன; அவளுடைய உள்ளத்தில் ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கியெழுந்து மேல் வழிந்தோடியது.

தேவராஜனும், காசிராஜன் புத்திரனும், உயிர்பெற்றெழுதல்.

அத்தருணத்திலே கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்த வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுள் இறந்து கிடந்த தேவதாசனுக்

குச் சமீபத்திற் போய் "தேவதாசா! எழுந்துவா," என்று கூப்பிட்டார். உடனே எல்லோரும் அதிசயிக்கும்படி அவன் தூங்கி விழித்தவன்போன்று உயிர்பெற்றெழுந்தோடிவந்து முருகக்கடவுளை வணங்கினன். பின்பு, அவர் காசிராஜன் புத்திரனையும் அவ்வாறே அழைத்தார்; அவனும் உயிர்பெற்றெழுந்தோடிவந்து அவரை வணங்கினன். பின்னர் அம்முருகக்கடவுள் அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து அரிச்சந்திரன் முதலியோர் நிற்குமிடத்தில் விட்டார். உடனே அவ்விரண்டு புத்திரர்களும், தேவர்கள முதலிய எல்லோரும் கூடிநிற்பதைப் பார்த்து பிரமித்து அதிசயித்து அந்தத் தேவர்களையும், தங்கள் தந்தைதாய் முதலியோரையும் வணங்கி, அரிச்சந்திரனும், காசிராஜனும் நடந்த விஷயங்களைச் சொல்ல அவர்களுணர்ந்து மகிழ்ந்து பரிசுத்த உடம்பையுடையவர்களாகி நின்றார்கள். அதன்மேல் முருகக்கடவுள் அவ்வாறு அப்பிள்ளைகளை யெழுப்பினதற்காக அரிச்சந்திரனும், காசிராஜனும் மகிழ்ந்து தங்கள் பிள்ளைகளுடன் பன்முறை அவரை வணங்கி, "சுவாமி! இவ்வேழைகள்மீது தாம் செய்த கிருபைக்கு நாங்கள் வணங்குவதல்லது வேறென்ன கைம்மாறியற்றப்போகின்றோம்?" என்று சொல்லித் துதித்தார்கள். அவரும் அவ்விருவருக்கும் ஆசி கூறி அவர்களை வாழ்த்தினர். அதன்மேல் சிவன்முதலிய மும்மூர்த்திகளும் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "சத்தியத்திற் சிறந்த உத்தம குணசீலனே! உன்னுடைய சிறந்த குணம் வேறெவரிடத்திலுமிராது; முன்னே உலகத்திற் றோன்றிய உத்தமரெல்லாரினும் நீ நீதியிற் சிறந்தவன்; உன்னுடைய கீர்த்தி உலகத்தில் என்றென்றும் நிலைபெறும்," என்று கூறியும், சந்திரமதியை நோக்கி, "கற்பை நிலைநிறுத்திய உத்தமியே! உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பதிவிரதைகளினும் நீ சிறந்தவளாவாய்; உன்னைப்போல நன்மார்க்கத்தைக் காக்கு மனவுறுதிபூண்டவர் ஒருவருமிரார்; உன்னுடைய பெயர் உலகத்தில் என்றென்றும் கொண்டாடப்படும்," என்றும், தேவதாசனையும், காசிராஜன் புத்திரனையும் நோக்கி, "உங்களுடைய

பேர் உலகத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெறும்," என்றும், காசிராஜன், சத்தியகீர்த்தி முதலியவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் அரிச்சந்திரனுக்கும், சந்திரமதிக்கும் நேர்ந்த காரியங்களிற் சம்பந்தப்பட்டவர்களாதலால் நீங்களும் மகா புண்ணியசாலிகள்; உங்கள் புகழும் உலகத்தில் என்றும் நிலைபெறும்;" என்றும் கூறி அவர்களை வாழ்த்தினார்கள். அப்படித் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரான மும்மூர்த்திகளும் கிருபையோடு மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி, காசிராஜன், அவர்களுடைய புத்திரர்கள், சத்தியகீர்த்தி ஆகிய எல்லோரும், "நம்மைப்போல் உலகத்திற் பேறுபெற்றவர்கள் யாவர்?" என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே அம்மூர்த்திகளைத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பஞ்செய்ததற் கேற்பட்ட காரணத்தை எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ளல்

அப்படி அவர்கள் துதித்த சமயத்தில் பார்வதி நாதனான பரமசிவக்கடவுள் அவர்களை இருகைகளாலும் அமைத்துவிட்டுப் பின்னர் விசுவாமித்திரரைச் சமீபத்திலழைத்து "கௌசிகரே! இப்போது எல்லாக்காரியங்களும் முடிந்துவிட்டன; இனி, நீர் அரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பங்களைச் செய்ததற் கேற்பட்ட காரணத்தையும், ஆதியிலிருந்து இதுவரை நடந்த மற்ற விஷயங்களையும் இங்குள்ள எல்லோரு மறியும்படி கூறுவீராக," என்று கட்டளையிட்டார். பரமசிவன் அவ்வாறு கூறவே, விசுவாமித்திரர் அச்சிவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து மிகுந்த பயபக்தியுடனே அவர் சந்நிதியில் நின்று முன்னொருநாள் தேவசபையில் இந்திரன், 'பூலோகத்திலுள்ள மனிதர்களில் சத்தியந் தவறாதவர் யாவர்?' என்று வினவியதையும், அதற்கு வசிஷ்டர், 'அரிச்சந்திரனே சத்தியமுடையவன்,' என்றுரைக்கத் தாம் அவர்மீதேற்பட்ட பகையினால் அவ்வார்த்தையை மறுத்துரைத்து, 'அவனைப் பொய்யனாக்குகிறேன்,' என்று சொல்லிச் சபதஞ் செய்துகொண்டதையும், அதன்மேல் தாம் பூலோகத்திற்கு

வந்து அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக்க வேண்டி அவனுக்கு ஓயாமல் பல துன்பங்களைச் செய்துவந்த விவரத்தையும், அவன் எல்லாத் துன்பங்களையு மடைந்தும் தன்னுடைய விரதத்தைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றிய மனவுறுதியையும் அங்குக் கூடியிருந்த எல்லோருங் கேட்கும்படி கிரமமாகக் கூறினார். அவ்விவரங்களை யெல்லாம் அங்கு நின்றவர்க ளெல்லோரும் கேட்டு, "ஆ! ஆ! விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திர மகாராஜனுக்குத் துன்பஞ் செய்யும்படி நேரிட்ட காரணம் இதுவா? அப்படியானால் அவர்மீது குற்றமில்லை; அவரால் இம்மன்னனுடைய மேன்மை எல்லோருக்கும் விளக்கமாயிற்று," என்று கூறி ஆச்சரியத்தையும், ஆனந்தத்தையு மடைந்தார்கள்.

அதன்மேல் பரமசிவன் விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "முனிவரே! நீர் வீணை வசிஷ்டமுனிவரோடு கொண்ட பகையினால் சபதங்கூறி அச்சபதத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு அரிச்சந்திரனுக்கு அளவற்ற துன்பங்களைச் செய்தீர்; அவ்வாறு செய்தும் அவன் சத்தியத்தினின்று எள்ளளவும் பிசகவில்லை; ஆதலால், இப்பொழுது வென்றவர்யார்? தோற்றவர் யார்? நீரோ? வசிஷ்டமுனிவரோ?" என்று வினவினார். அதற்குவிசுவாமித்திரர், "சுவாமி! நான் அரிச்சந்திரனுடைய மனவுறுதியைத் தெரிந்துகொள்ளாத தோஷத்தால் இவ்வாறு வீணே வசிஷ்டரோடு பகைகொண்டு அவமானத்தை யடைந்தேன்; இப்போது தோற்றவன் யானே; வென்றவர் வசிஷ்டரே; நான் முன்னே தோற்றுப்போனால் என்னுடைய தவத்திற் பாதியை வசிஷ்டருக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னேன்; இச்சமயத்தில் அரிச்சந்திரனுடைய செய்கையைப் பற்றி எனக்கு இவன்மீது அளவில்லாத திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால், நான் கூறியபடி என்னுடைய தவத்திற் பாதியை அவருக்குக் கொடுத்து, அதை அவர் ஏற்று இவனுக்கே கொடுத்துவிடும்படிச் செய்து, முன்னே இவன் எனக்குக் கொடுத்த அரசாட்சியையும் இவனிடமே கொடுத்துவிடுகிறேன்," என்றுரைத்தார்.

விசுவாமித்திரர் அவ்வாறு கூறியவுடனே அரிச்சந்திரன் எல்லாம் தன்னுடைய சத்தியத்தைச் சோதித்தறிதற்கே தேவர்களுடைய சம்மதத்தின்மேற் செய்யப்பட்ட விஷயங்களென்றறிந்தும், அச்சமயத்திலும் கொடுத்ததைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் குற்றமென்று கருதி அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு நாராசத்தைக் காய்ச்சித் தன்செவியில் விட்டதுபோல வருந்தி மனம்பதைத்து, விசுவாமித்திரனை நோக்கி, "சுவாமி! முந்திக் கூறினதுபோல இப்பொழுதும் கெடுதியான வார்த்தைகளையே கூறுகின்றீர்; ஒருவர் கேட்ட பொருளை இல்லையென்று கூறி மறைத்துக்கொள்ளும் பாவிகளும் கூடக் கொடுத்த பொருளைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்; யாசித்தவர்களுக்குக் கொடுத்த பொருளை மீண்டும் வாங்கிக்கொண்டால் அது இப்பிறப்பிலும் பழிப்பை யுண்டாக்கும்; வருபிறப்பிலும் தீமையை விளைவிக்கும்; இத்தகைய பழிப்பை யேற்று உலகத்தை யாள்பவன் யாவனோ? நீர் இதுவரை எனக்குண்டாக்கிய துன்பங்களெல்லாம் போதாவோ? இன்னமும் ஏன், எனக்கு வீணே பழிப்பை யுண்டாக்க நினைக்கிறீர்," என்று கூறினான். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் விசுவாமித்திரர் மீண்டும் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "சத்தியகுணத்திற் சிறந்த உத்தமனே! எல்லாம் உன்னுடைய சத்தியத்தைச் சோதித் தறிதற்குத் தேவர்களுடைய சம்மதத்தின்மேல் செய்யப்பட்ட விஷயங்களென்பதை நீ இப்பொழுது நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டாய்; அச்செய்கைகளை யெல்லாம் செய்யும்படி எனக் கனுமதி கொடுத்த தேவர்க ளெல்லோரும் இதோ உனக் கெதிரே நிற்கின்றார்கள்; இச்சமயம் எல்லாக் காரியங்களும் முடிந்துவிட்டன; நீ மிகவும் புண்ணியசீலனாக விளங்குகின்றாய்; இனி உன்னுடைய இராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு நீ சுகமாக வாழுதலே கிரமம்; நான் அந்த இராஜ்ஜியத்தை இனி வைத்திருத்தல் தகுமா? முந்தியே எல்லாவற்றையுந் துறந்து முனிவனான யான் மீண்டும் அரசனாவேனோ? இப்போது நீ எள்ளளவுஞ் சந்தேகங்கொள்ளாமல் அரசாட்சியை

ஏற்றுக்கொள்," என்றுரைத்தார். அதன்மேலும் அரிச்சந்திரன், "நாம் இவ்வளவு தாழ்மையை அடைந்துவிட்டு மீண்டும் சிம்மாசனத்திற்போய் உட்காருதல் தகுதியாகுமா?" என்று மனங்கூசி விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "சுவாமி! நீர் சொல்வது ஒருவாறு சரியே, ஆயினும், நான் ஒரு பிராமணருக் கடிமைகளாகும்படி என் மனைவியையும், புத்திரனையும் விலைக்கு விற்றேன்; நானும் ஜாதியிற் றாழ்ந்தவனான ஒரு நீசனுக் கடிமையாகி இச்சுடுகாட்டிற் காவல்புரிந்து பிணஞ்சுடுந் தொழிலை மேற்கொண்டேன்; இத்தகைய இழிவையடைந்த இவ்வேழை இனி, ஒளிபொருந்திய சபாமண்டபத்திலே, இரத்தின சிங்காதனத்தி லேறியிருந்து பிரகாசமுள்ள கிரீடத்தைச் சூடிக்கொள்ளுதல் தகுதியாமோ? அவ்வாறு செய்யின் என்னை எவர் மதிப்பார்? ஆகலால், அதுவெனக்குத் தகாது; அரசாட்சி செய்யுந்தொழில் உமக்கே தக்கது; எனக்குச் சுடுகாடு காக்குந் தொழிலே தக்கது," என்று கூறினான்.

தன்மேல் தேவர்களெல்லோரும், அரிச்சந்திரன் கடைசிவரையிலும் மனவுறுதியைக் கைவிடாதிருப்பதற்காக மகிழ்ந்து, அச்சமயத்தில் அவன் கொண்ட கருத்தை மாற்றி அவனிடம் அரசாட்சியை ஒப்புவித்து அவனை உயர்வுடையவனாகச் செய்யவெண்ணி, வேதியனும் நீசனுமாகிச் சந்திரமதியையும், அரிச்சந்திரனையும் விலைக்கு வாங்கியிருந்த அக்கினியையும் எமனையும் நோக்கி, "நீங்கள் உண்மையைத் தெரிவித்து, அரிச்சந்திரன், தானும், மனைவியும் உங்களுக்கு விலைப்பட்டதனால் தம்மை இழிவுடையவராகக் கருதியிருக்கும் எண்ணத்தை மாற்றுவீராக", என்றுரைக்க, அவர்களுள் சந்திரமதியை விலைக்குவாங்கிய பிராமணனாகியிருந்த அக்கினிதேவன், பரமசிவனுக்கும் அரிச்சந்திரனுக்கும் முன்னே வந்து நின்று அரிச்சந்திரன் முகத்தை நோக்கி, "மன்னனே! நான் அக்கினிதேவன்; உன்னுடைய மனைவியை விலைக்கு வாங்கினவன் நானே; அவளை விலைக்கு வாங்கும்பொருட்டு நான் இக்காசியில் வேதியனாகி யிருந்தேன்; அவள் எனக் கடிமைப்பட்டது இழிவாகாது; உன்னுடைய சத்தியத்தைச்

சோதித்தறிதற் பொருட்டாகவே நாங்களெல்லோரும் விசுவாமித்திரருக் கிணங்கி, இக்காரியங்களை நடத்தினோம்; ஆதலால், நீ விசுவாமித்திரர் சொல்லுகிறபடி அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டு சுகமாக வாழக்கடவாய்; இதோ நீ சந்திரமதியை விற்கும்போது எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டிருக்கிறது, பார்," என்று அடிமையோலையை அவன் கையிற் கொடுத்தான்; பின்னர் அரிச்சந்திரனை விலைக்குவாங்கிய நீசனாகியிருந்த எமன், கருமையான எருமைக்கடாவின் மேலேறிக் கரியமேகமானது விட்ட கிளைகளைப்போன்ற கைகளுடனே பொருந்திய வடிவமும், சிவந்த கண்களும், நீண்ட தலைமயிர்களும், குண்டலமணிந்த காதுகளும், சூலாயுதமும், காலதண்டமும், விசாலித்த மார்புமுடையவனாய், அரிச்சந்திரனை விற்குங்காலத்தில் சத்தியகீர்த்தி யெழுதிக்கொடுத்த முறிச்சீட்டுடன் வந்து சிவனுடைய பாதத்தில் விழுந்து வணங்கியெழுந்து பின்பு முகமலர்ச்சியுடனே அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "நீதியிற் சிறந்த அரசனே! நான் எமன்; உன்னை விலைக்கு வாங்கினவன் நானே; உன்னை வாங்கும்பொருட்டே நான் இந்நகரத்தில் நீசனாக வந்திருந்தேன் நீ எனக் கடிமையானது இழிவாகாது; நீ ஆதியிற் சுமந்து வந்த காவடியிலிருந்தது பசுவின் மாமிசமன்று; எல்லாம் வேதங்களே; நீ காவல்புரிந்துகொண்டிருந்தது சுடலையன்று; தடாகங்களும், சோலைகளும், யாகசாலைகளும் பொருந்திய விடமாகும்; விசுவாமித்திரர் செய்த எல்லாக் காரியங்களும் உன்னுடைய சத்தியத்தைச் சோதித்தறிதற்பொருட்டுத் தேவர்களுடைய சம்மதத்தின்பேரிற் செய்யப்பட்டவைகள்; ஆதலால், நீ சந்தேகங் கொள்ளாமல் உன்னுடைய அரசாட்சியைப் பெற்றுக்கொள்; இதோ சத்தியகீர்த்தி உன்னை விற்றகாலத்தில் எழுதிக்கொடுத்த முறிச்சீட்டு," என்று சொல்லி அவ்வோலையையும் அவனிடங் கொடுத்துச் சுடுகாட்டை யெல்லாம், யாகசாலைகள் முதலியவை பொருந்திய புண்ணிய பூமியாகச் செய்துவிட்டான்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரன் அந்த முறிச்சீட்டுகளைப் பார்த்து அவை தன்னாலும், சத்தியகீர்த்தியாலும் எழுதிக்

கொடுக்கப்பட்டவைகளாயிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு தான் காவல் புரிந்துகொண்டிருந்த மயானத்தை நோக்கி னான். அவ்வாறு நோக்கியபோது, பந்தல்களின் நிழல்களைப் போன்று இறகுகளின் நிழலுண்டாக்க கழுகுகள் மேலுயர்ந்து பறக்கும் அச்சுடுகாடானது இலக்குமி வாசஞ்செய்யும் தாமரைத் தடாகங்களும், மணமலர் நிறைந்த சோலைகளும், பல யாகசாலைகளும் நிறைந்தவிடமாய் விளங்கிற்று; அங்கே நின்ற மரங்களெல்லாம் வேள்வித்தூண்களாக விளங்கின; பிணஞ்சுட்டதனுலெழுந்த புகைகளெல்லாம் வேள்விப்புகைக ளாய் விளங்கின; பிணங்களில் பற்றியெரிந்த நெருப்புச் சுவாலைகளெல்லாம் காருகபத்தியம், தக்ஷிணாக்கினியம், ஆகவனீயம் என்னும் யாகாக்கினிகளாய் விளங்கின; பிணங் களினடியிற்போட்டுக் கொண்டுவரப்பட்டுக் கிடந்த கிடுகுக ளின் ஓலைகளெல்லாம் தருப்பைகளாய் விளங்கின; பிணஞ் சுடும் விறகுகளெல்லாம் சமித்துக்களாய் விளங்கின; அங் குள்ள பூதங்களெல்லாம் முனிவர்களாகி விளங்கின; அங்கு நிறைந்திருந்த பயங்கரமான தொனிகளெல்லாம் வேதகோ ஷங்களாய் விளங்கின; பிணங்களெல்லாம் யாகத்திற்குரிய பசுக்களாய் விளங்கின. அப்படிச் சுடுகாடுமாறிப் புண்ணிய பூமியாய் விளங்கின விநோதத்தைக் கண்டவுடனே அரிச் சந்திரன் தன்மனத்திலேற்பட்டிருந்த எல்லாக் கலக்கத்தையு மொழித்து அடங்கா மகிழ்ச்சியடைந்து, "எல்லாம் தேவர்க ளின் செயல்," என்று உடல்சிலிர்க்கப் பிரமித்து நின்றான்.

அப்போது, கைலைக்கிறைவனாகிய பரமசிவன் அரிச் சந்திரனை நோக்கி, "அன்பனே! உன்னுடைய மனவுறுதி யைச் சோதித்தறியவேண்டித் தேவர்களும், முனிவர்களும் சேர்ந்து இக்காரியங்களை நடத்தியிருக்கின்றார்கள்; எல்லோ ருக்கும் முன்னிலையில் உன்னுடைய உயர்வை நீ விளக்கிக் காட்டிவிட்டாய்; அவர்கள் கொண்ட எண்ணமும் நிறைவேறி யது; ஆதலால், இனி நீ அயோத்திக்குச் சென்று உன் அர சாட்சியை ஒப்புக்கொண்டு சிரசில் கிரீடந்தரித்து, விசுவா மித்திருடைய தவத்திற் பாதியையும் வசிஷ்டர்மூலம்

பெற்று அரசுபுரிந்து பின்பு நம்முடைய திருவடி நிழலைச் சேரக்கடவாய்," என்று கட்டளையிட்டருளினார். அவ்வாறு சிவனுரைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அரிச்சந்திரன், "இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் தேவர்களும் முனிவர்களும் சேர்ந்து நம்மைச் சோதிக்கும்பொருட்டுச் செய்திருக்கின்றார்களாகையால் இவையெல்லாம் மெய்யான காரியங்களல்ல; இவற்றை நாம் மெய்யென்று கருதி அவர்களுடைய வார்த்தையைத் தட்டுதல் கூடாது; அவர்கள் உலகத்தில் நன்மை தீமைகளையெல்லாம் வருக்கக்கூடியவர்கள்; அவர்கள் எதைச் செய்யும்படி கட்டளையிடுகின்றார்களோ அதைச் செய்ய நாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்; ஆதலின், இப்பொழுது, சிவன் கட்டளைப்படி நடத்தலே தகுதி," என்று தீர்மானித்து உடனே அச்சிவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, "எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாகிய கடவுளே! உம்முடைய திருவுளப்படியே அடியேன் செய்கின்றேன்," என்றுரைத்தான். பின்னர் அச்சிவன், இந்திரனை நோக்கி, "தேவராஜனே! மற்றைய தேவர்களைத் தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்குப் போகும்படி அனுப்பிவிட்டு நீமாத்திரம் காசிபர், விசுவாமித்திரர், வசிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களுடனும், மற்றைய மனிதர்களுடனும், இந்தக் காசிமன்னனுடனும் அரிச்சந்திரனையழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குச் சென்று அவனுக்கு இராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டுப் பின்னர் தெய்வலோகஞ் செல்லக்கடவாய்," என்று கட்டளையிட்டார். அவ்வாறு கட்டளையிட்டவுடனே இந்திரன்முதலிய எல்லோரும் சிவனை நோக்கி வணங்கி, "சந்திரனைத் தரித்த சடைமுடியையுடையவரே! உம்முடைய கட்டளைப்படியே செய்கின்றோம்," என்றுரைத்தார்கள். அதன்மேல் பரமசிவன், அரிச்சந்திரன் முதலிய எல்லோருக்கும் வாழ்த்துதல் கூறிவிட்டுக் கைலைக்கெழுந்தருளினார்; சிவந்த கண்களையுடைய திருமால் எல்லோருக்கும் ஆசிகூறித் திருப்பாற்கடல் போய்ச் சேர்ந்தார்; பிரமதேவரும் அங்கு நின்றவர்களுக்குக் கிருபைமொழி கூறிச் சத்தியலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்; மற்றதேவர்களும்

சிவனுடைய கட்டளைப்படி தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

மேற்கூறியபடி தேவர்களெல்லோரும் மனத்திலே சந்தோஷ மதிகரிக்கப் பரமசிவக் கடவுளுடைய கட்டளையை மறுக்காமல் தங்கள் தங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தபிறகு தேவேந்திரன், சிவனுரைத்தபடியே அரிச்சந்திரனுக்கு முகுடஞ்சூட்டிச் செல்லும்பொருட்டுத் தன்னைச் சேர்ந்த முக்கியமான சில தேவர்களுடன் அவ்விடத்திற் றங்கியிருந்தான்; அவனுடன் காசிபர், பிருகு, உரோமசர், கௌதமர், பரத்துவாசர், விசுவாமித்திரர், வசிஷ்டர், சனனுமாமுனிவர், அகஸ்தியர், மரீசி, நாரதர், மதங்கர், அத்திரி முதலிய ரிஷிகளும் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது காசிராஜன் உடனே அரிச்சந்திரனையும், இந்திரனையும், மற்ற முனிவர்களையும் தன் நகரத்திற் கழைத்துச்சென் றுபசரித்து அவர்களுக்குத் தக்க மரியாதைகளை நடத்தி அவர்களை நோக்கி, "எல்லோரும் இன்றைக்கு என் அரண்மனையிற் றங்கியிருந் திளைப்பாறி நாளை அயோத்திக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லலாம்," என் றுரைத்தான். எல்லோரும் அவனுடைய வார்த்தைக்கிணங்கி அன்றிரவு அவ்வரசன் மாளிகையிற் றங்கியிருந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் தங்கியிருக்கும்போது அன்றிரவு கழிந்து மறுநாட் பொழுதுவிடிந்தது.

அரிச்சந்திரன், இந்திரன் முதலியவர்களோடு காசியிலிருந்து அயோத்திக்கேகுதல்.

அங்ஙனம் மறுநாளுதயமானவுடனே காசிராஜனெழுந்து காலக்கடன் முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு மற்றவர்களையும் முடித்துக்கொள்ளும்படிச் செய்து உடனே தன்னுடைய சேனைத்தலைவர்களை யழைத்து அவர்களிடம், "நம்முடைய சேனைகளையெல்லாம் நம்முடனே அயோத்திக்குப் புறப்படும்படி செய்வீராக," என்று கட்டளையிட்டான். அச்சேனைத் தலைவர்கள் அவ்வுத்தரவைச் சிரமேற்கொண்டு அவ்வாறே புறப்படும்படி சேனைகளுக் கறிவிக்கத் தேர்ப்புரைக்

ளும, குதிரைப்படைகளும், யானைப்படைகளும், காலாட்படைகளும் எழுந்து அரண்மனைவாயிலில் வந்துகூடி அயோத்திக்குப் பிரயாணமாகி நின்றன; அவற்றோடு அரசர்முதலியோர் ஏறிச்செல்வதற்கு அழகிய இரத்தினத் தேர்களும், இராஜஸ்திரீகள் ஏறிச்செல்வதற்குப் பல பெண்களால் தாங்கப்படும் பல பொற்பல்லக்குகளும் வந்து நிறைந்தன; அநேகம் குடைகளும், கொடிகளும், சாமரங்களும் கூடிச் செறிந்தன; முரசு முதலிய பல வாத்தியங்களும் முழங்கின.

அவ்வாறு எல்லாச் சிறப்புக்களுடனும் நால்வகைச் சேனைகளும் வந்து சூழ்ந்தவுடனே அரிச்சந்திரன், தேவர்க்கதிபனை இந்திரனும், இந்திராணியும், முனிவர்களும், காசிராஜனும், சத்தியகீர்த்தியும், சந்திரமதியும், காசிராஜன் மனைவி முதலிய பெண்களும், தேவதாசனும், மற்றுமுள்ள மனிதர்களும் தன்னைச் சூழ்ந்துவரக் காசிராஜன் மாளிகையை விட்டு வெளியேறி நடந்தான். மேற்கூறிய சேனைகளும் அவனைச் சூழ்ந்து சென்றன. அப்படி எல்லோரும் செல்லும்போது காசிராஜன், கால்நடையாகச் செல்லும் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "தேனிறைந்த மாலையையணிந்த மார்பையுடைய மன்னர்பெருமானே! நீர் பூமியில் நடந்து செல்லுதல் தகாது; தேர்மீ தேறிக்கொள்ளும்," என்று கூற அவன், "எனக்குத் தேர் வேண்டியதில்லை; நான் கால் நடையாகவே நடந்து வருகின்றேன்," என்றுரைத்தான். அதைக்கேட்டுப் பக்கத்திற் சென்ற முனிவர்கள், "அரிச்சந்திரா! காசிராஜன் சொற்படியே தேர்மீ தேறிக்கொள்வாயாக," என்று வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். அதன்மேல் அரிச்சந்திரன் அதற்கிசைந்தான். உடனே இந்திரனோடிருந்த தேவர்களும், இந்திரனும் அவனையும் தேவதாசனையும் தூக்கிச் சிவந்த பொன்னாலும், இரத்தினத்தாலும் செய்யப்பெற்ற தேரின்மேலேற்றினார்கள். இந்திராணி சென்று சந்திரமதியைத் தூக்கி அத்தேர்மீ திருத்தினாள்; பின்னர் தேவர்களும், முனிவர்களும், காசிராஜனும், அவனைச் சார்ந்த ஸ்திரீகளும், சத்தியகீர்த்தியும் தங்கள் தங்களுக்குரிய வாகனங்களிலேறிக்கொண்டார்

கள். அப்படி எல்லோரும் வாகனங்களி லேறிக்கொண்ட வுடனே, வேடர் வலைக்கு ளகப்பட்டு வருந்திப் பின்பு அவ் வலையைவிட்டு நீங்கின ஆண்மானையும், அதன் கன்றும், பெட்டையானையும் முன்னே தங்கள் சஞ்சரித்தவிடத்திற் குச் செல்வதுபோல மகா புண்ணியவானாகிய அரிச்சந்திர னும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும் இந்திரன் முதலியோ ரும், சேனைகளும் தம்மைப் புடைசூழவும், கவிவாணர் துதி பாடவும் அக்காசி நகரத்தைவிட்டு நீங்கித் தோரணங்கள் கட்டியிருக்கின்ற கோட்டைவாயிலைக் கடந்து அழகிய மருத நிலத்தைச் சார்ந்து நீர் நிறைந்த குளங்களையும் சோலைகளை யும் தாண்டி வாரணவாசியின் ஆற்றங்கரை யோரத்தில் வந் திறங்கினார்கள். அப்போது சூரியன் மேற்குக் கடலிற்போய் மறைய இராக்காலமாயிற்று. அவ்வாறு சூரியன் அஸ்தமித்த வுடனே அரிச்சந்திரன் முதலிய எல்லோரும் அந்நதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து அங்கே தங்கியிருந்து மறுநாள் விடிந்த வுடனே அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு வாசனை மிகுந்த சந்தனவனங்களையும், மலைகளையும், மேடுகளையுந் தாண்டி விருதுவாகச் சென்று யமுனையாற்றங்கரைபோய்ச் சேர்ந்து அந்நதியிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, அதற்கப் பாற் சென்று, அழ கிய இரத்தினங்களும், முத்துக்களும், செம்பொன்னுங் கல ந்து மின்னும் ஒளியைக்கொண்ட அலைகளையுடைய கோதா விரித் துறையைச்சார்ந்து அதிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, அதன் மேல் அங்கிருந்து பிரயாணமாகிப் பின்னும் பல நதிகளைக் கடந்து சென்று அயோத்தி நாட்டிற்குச் சமீபத்திலிருந்த தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கங்கைத் துறையிற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அவ்வாறு போய்ச் சேர்ந்தமாத்திரத்தில் வேலாயுதங்க ளைக் கொண்ட படைகள் இருபக்கத்திலும் நெருங்கிவரவும், வெள்ளைக்குடை மேலே நிழலைச்செய்யவும், எட்டுத் திக்கு களிலும், தேர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும் பரவிச் செல்லவும், தூளிகளெழுந்து ஆகாயத்தை மறைக்கவும், இருபுறத்திலும் வெண்சாமரை யிரட்டவும் அரிச்சந்திரன்,